

Szükségünk van a Szentlélekre?

Tűz nélküli, hideg cserépkályha, fény nélküli világítótorony a Szentlélek nélküli keresztyén élet és gyülekezet.

☞ 4. oldal

A templomépítés kihívásai

Minden alkotómunka egy kihívás, ugyanis nem lehet előre tudni, hogy meddig tart, és hogy jó lesz-e a végeredménye.

☞ 6. oldal

Eszközök vagyunk az Úr kezében

Az Úr üzent már nekünk Jézus Krisztus által, és ma is üzen Szentlelke által. Őreá kell figyelni, és Hozzá kell ragaszkodni.

☞ 10. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2025. JÚNIUS • 36. évf. 11-12. szám • Ára 5 lej

Elmaradt lehetőség

„Vajha megismerted volna te is, csak e mai napon is, amik békességedre szolgálnak, de most el vannak rejtve szemed elől!” (Lk 19,42)

Jézus eljött, hogy felmutassa a békesség útját, és ez az út nem csak Izrael fiai számára volt áldott lehetőség. Ő maga az út, és más úton nem mehetünk az Atyához, csakis Általa. Ezt az utat kínálja, és éppen azért szólít meg ma, holnap és azután is, hogy ne elmulasztott esély legyen a Vele való járás, hanem megragadott lehetőség. Ehhez segít hozzá most az, ahogyan látjuk Őt.

Először is, hadd lássuk azt, hogy ki cselekszik. Isten mindent megtett azért, hogy eljöjjön a béke, eljöjjön a gyógyulás, a megújulás. Eljött a békesség fejedelme, és – mai szóval élve – nemkívánatos személy lett. A városon kívülre, a városkapun kívülre toloncolták, kiűzték, majd ott feszítették föl a keresztre. Így válaszoltak az Isten közeledésére. És sokszor így válaszolunk mi is. Talán azt mondd erre, hogy én nem. De akkor, amikor Isten hívását nem hallod, félreteszed. Akkor, amikor a békesség útját nem járod, és a megbocsátást már nem gyakorolod, mert számodra valahogy nem olyan becses már, hogy el van engedve minden adósságod és bűnöd, akkor te is ezt teszed. Amikor kivetjük magunk közül, és nem kell az Ő békességet hozó szava, akkor ne csodálkozzunk, hogy annyi sok siralom van ott, ahol nem kell az irgalom.

(Folytatás a 2. oldalon)

Ifjúsági nap Ákoson

A nagykarolyi egyházmegye tizenhat gyülekezetéből százharmincan érkeztek az Ákoson megszervezett ifjúsági napra április 26 án. Együttlétünk különleges témája a „Hárman párban” című előadás volt, melyet Ádám Zsolt kerületi ifjúsági lelkész tartott. Az emberi párkapcsolatok kérdéskörét keresztyén szemszögből boncolgattuk.

Kapcsolataink mélyen meghatározzák életünket, hiszen Isten már a teremtés kezdetén társas lénynek alkotta meg az embert. Azt is szeretné, ha ezt a különleges ajándékot bölcsességgel és tudatossággal tudnánk elfogadni Tőle, az ígére alapozva: „Azután ezt mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segitőtársat.” (1Móz 2,18). A párkapcsolatot megelőzi az egyedülállóság időszaka. Ekkor egyrészt megjelenik a szeretet és az intimitás utáni vágy, másrészt ez a személyes fejlődés és az egyén formálódásának ideje is. Ezt egyfajta hiányérzet követi, amely újabb kérdéseket támaszt bennünk. Ezen a ponton különösen fontos megvizsgálni, hogy valójában mire vágyunk: Múló kapcsolatot keresünk, vagy olyan társat, akivel az egész életünket szeretettel élhetjük le? Tudatosítanunk kell magunkban, hogy egy valódi, mély kapcsolat nem hullik az ölünkbe, nyitottnak kell lennünk, és készen kell állnunk a rá fordított türelemre.

(Folytatás a 12. oldalon)

www.facebook.com/harangszo

Elmaradt lehetőség

(Folytatás az 1. oldalról)

A kérdés ma nagyon egyszerű és nagyon világos: kinek engedsz, és kit engedsz be a szívedbe? Ki lesz a szívednek az ura? Vajon csak látszatbékességet keresel, vagy igazán a Békesség Urát engeded a szíved trónjára ülni? Ne tétovázz életedet alárendelni az Ő akaratának!

Jézus sírva fakadt Jeruzsálem előtt, mert ő akkor nemcsak a felszínt látta, hanem a valóságot is, és ma is így van ez. Ne csak felszínes légy hát imádságodban, kitárulkozásodban, hanem hozz elé mindent! Megteheted ezt egy csendes imádságban.

Valaki így fogalmazott és nagyon bölcsen ragadta meg a valóságot: Jézus azért sír, mert mi már nem tudunk sírni a bűneinken. Azt gondolod, minden rendben van? Minden jó úton halad? Mi csak rontani tudunk a helyzetünkön. Szavainkkal és tetteinkkel bántunk, szúrunk. De ha Ő jön, gyógyító és újjáformáló szavával, jelenlétével, Lelkével, átgúy, átalakít, és mint Krisztusba oltott ág, növekedhetünk. Lehet kicsiny a kezdet, mustármagnyi, de nagy fává nő. Ilyen az Isten országa, mint a kevés kovász, mely sok tésztát megkeleszt.

Zárásként álljon itt egy történet. Külföldön dolgozott egy édesanyának a fia. Többévi ott-tartózkodás után, nagy büszkén megjelent és sorolni kezdte, hogy mennyi mindent hozott. „Meggazdagodtam, édesanyám! Boldog vagyok!” – hangoztatta a fiú. „Valóban boldog vagy?” – kérdezett vissza az édesanya, és elővette a fiú Bibliáját, amelyet az otthon hagyott. A büszke fiú édesanya felé hajította a Bibliát, majd elment. A szegény asszony pedig keserves sírásra fakadt, mert maga előtt látta, hogy nem sokára vissza fog térni a gyermeke. És valóban, minden úgy történt, mint a tékozló fiú esetében. A lakbért, az olcsóbb garzonlakást sem tudta kifizetni. És két év múlva lefogyottan, csapzottan jelentkezett az édesanyjánál. Ő visszafogadta és csak ennyit mondott: „Isten ad neked egy új lehetőséget.” Vajon az elmulasztott lehetőségek sokaságát gyarapítjuk, vagy élünk is velük? Ragadjuk meg a kegyelmet!

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

Krisztus keresztje és a Lélek ígérete

„Krisztus megváltott minket a törvény átkától úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ –, azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígértét hit által megkapjuk.” (Gal 3,13–14)

Pál a törvény és az evangélium viszonyáról ír. A törvény átkot hozott, azzal a teherrel sújtva az embert, hogy minden szavát betartsák. Ez külsődlegesen terheli az emberiséget, és nem ad segítséget. Olyan útra kényszeríti az embert, amelyen a hit nem juthat szóhoz. Ami a törvény útján elérhetetlen volt, azt megtette Krisztus, mert megváltott minket a törvény átkától. Talán a legborzasztóbb, hogy: átokká lett értünk! Isten Fia, aki maga az Út, Élet és Igazság: átokká lett! Az átok a bűn következményét is jelenti. Ezt vállalta Krisztus, mert a bűnnek olyan súlya van, és a szabadulásnak olyan ára, melyet mi nem tudunk megfizet-

ni, és már nem is kell. Krisztus halála nemcsak a földi élet vége volt, hanem az Isten bünt büntető ítéletének teljes érvényesülése, az örök halál is. Nemcsak egyetlen élet bűneivel megterhelve, hanem a világ bűnei alatt roskadozva lépett a halálba. Átokká lett értünk. Mózes könyve mondja: „Átkozott, aki fán függ.” Aki fán függött, kitaszított volt földi és mennyei közösségből. Ezt vállalta Isten Fia, hogy elhordozza az emberiség bűnét és átkát.

De miért? – kérdezhetjük. Azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígértét hit által megkapjuk. Ábrahám áldása Krisztusba vetett hitünk által mindnyájunké. Az igaz ember hitből él – nem törvényből, hanem kegyelemből. Meg kell látnunk Krisztus tetteinek mélységét, és hittel kell elfogadnunk, elnyerve így Isten áldását és a Lélek ígértét. Ámen.

KASZANICZKI CSONGOR

Hallatlan Igék

„Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság!” (1Móz 1,3)

Sokszor érezzük, hogy szavaink pusztába kiáltott szavak. Mégis fontos, hogy szóljunk: „Figyelj! Halld meg! Ő szól hozzád!” Isten Szavát a Bibliából halljuk – de nemcsak halljuk, látjuk is. Ezért a Bibliát nemcsak hallgatni, hanem olvasni is kell. Aki nem olvassa, elmulasztja meghallani Isten Evangéliumát. Isten szól az egyénhez és a gyülekezethez. De meg is kell értenünk, amit mond – ez maga a csoda.

Hallatlan, amit Isten először mondott: „Legyen világosság!” Hatalmas erő van ezekben a szavakban. Amikor Isten ezt mondta, még nem volt, aki hallja, és mégis rendet teremtett. Isten már akkor is szólt, amikor az ember még nem létezett. Isten Szava nem

attól igaz, mert mi elfogadjuk, hanem mert Ő maga az igazság. Mi sokszor hallgatunk, mert úgy érezzük, senki sem hallgat meg minket. Néha Isten is így van vele, kevesen hallgatnak rá. Mégis rendet, világosságot és életet teremt.

Isten Szava a teremtkor is célt szolgált, és ma is. Ő szól ma is, áttörve a sötétséget. Halld meg! Fény tör be a világunkba, és ez által érthetővé válik a Szó. Nem mi teremtkük az új világot, hanem Isten Szava. Akkor is, ha nem hallják meg sokan, eljön az idő, mikor Szava mindent újjáteremt. Beleértve a te életedet is. Te pedig új éneket énekelj majd.

Isten szól, és ez öröm. Az ember azért lett megteremtve, hogy hallja és megértse Isten Szavának mélységét és szeretetét. Ez volt a célja Istennek. Érted-e ezt?

CSOMAY ÁRPÁD

Szentlelkednek lelkem a mécsese

„Az ember lelke az Úrtól kapott mécses, egészen átkutatja a test belsejét.” (Péld 20,27)

Pünkösöd ajándéka Isten Szentlelkének a kiáradása. Ajándék, mely nemcsak egyszeri és végleges, hanem végtelenül folyamatosan özönlik is. Ajándék, mely nem emlékként él némelyekben, hanem mindennapi és mindenkié lehet. Ajándék, mely nemcsak a várakozókat keresi, hanem a reményvesztetteket is megérinti. Isten ajándéka, Aki az első pünkösödöt követően állandóan velünk és közöttünk él.

A Példabeszédek könyve nemzetek és korok bölcsességét őrizte meg számunkra, a legrégebbi idők gondolkodó emberének észleléseit rögzíti. Mély látása, irodalmi szépsége feltételezi az Istennel való szoros kapcsolat jelenlétét. Ezen a pünkösdön áldással jár, ha ebből az ősi szemszögből tekintünk Isten Lelkére, ugyanakkor az ember lelkére is. Csodálatra méltó, amint a lélekről beszél az ősi irat. Felismeri Krisztus születése előtt a 10. században Isten és ember vonatkozásában a lélek szerepét. Amikor ma lélektagadók is vannak, sőt a lélektannal foglalkozó munkák nem vállalkoznak a lélek meghatározásra – elámulunk a háromezer éves gondolkodás letisztultságán. Az embernek az Úrtól való lelke van. A mécses metaforaként való megjelenítése pedig a mennyei fényt idézi, amely az emberé lesz, és Akit hordoz magával. Ennek a fénynek világossága segít minket a lélek-ügy megértésében. A mennyei láng ég az ember mécsesében. Világít, melegít, irányít, magához hív, közösséget teremt, szervezi az élet folyamatait.

ISTEN BENNÜNK ÉL

Isten Szentlelke, Aki az Atyával és a Fiúval „egyenlő, örök Isten” (Heidelbergi káté 53), a mi Urunk. Erről az egy örök Istenről sokszor gondolkoznak úgy, mint a távolból figyelő Atya vagy mint a mennybe visszatérő Fiú. Pünkösöd után egyértelmű, hogy a Szentlelek Isten által velünk van, azaz Immánuel. Isten van, és uralkodik a teremtet világ felett, de Ő nemcsak van, hanem nekünk van. Isten tudunkra adja, hogy már azt is látnunk kell, hogy nemcsak felettünk, nemcsak mellettünk van, hanem bennünk is él. Bár nem minden ember érti meg Isten mindenütt, mindenkor és mindenben való jelenlétét, a hívő ember mégis bátrabban szól arról, hogy Isten bennünk is lakni akar. Deus in nobis – Isten bennünk, ez a pünkösdi bizonyosságtétel! Isten mécsese lángot hoz az ember mécsesébe.

Ha valakiben felmerülne a kérdés, hogy milyen ez a mécses, amely a mennyből gyújt világosságot, akkor szólnunk kell a teremtről. Arról, aki nemcsak létrehívta a kozmoszt, benne minden élővel és élettellel, hanem azt gondviselésével irányítja, szervezi is, rámutat a rosszra, ajánlja és segíti a jót, fényt gyújt a sötétben, rendet tesz a fejekben... Isten mécsese az ember feletti közegből érkező, Istentől származó jónak a forrása. Önmagunkat ehhez a „szent felettes énhez” kellene viszonyítanunk szüntelenül. Isten Lelke az ember lelkében jelentkezik, mert kiáradt, mert kitöltetett, mert a mienk lett... mert Deus in nobis, Isten bennünk lakik. A Példabeszédek tud arról, hogy a Lélekkel megáldott lélek „átkutatja a test belsejét”. Közli a Lélek ajándékait, utasításait, és irányítva szervezi az életünket. Az engedelmes ember lelke együtt rezeg, együtt munkálkodik és együtt él Isten Lelkével. Éppen ezért ez a lélek-mécses Istent követve sohasem veszíti el fényerejét, nem hagyja el hőforrását, és mindig erős benne a szolgálat energiája. Mindemellett szomorúan tapasztaljuk a bennünk is el-elhalványuló mécses fényvesztését. Olykor mintha bekormozódna a lámpaüveg. Jel az ilyen esemény, valami gyengíti a lélek harcát, valami homályosítja a lélek tükrét, valamit egyensúlyba kellene hozni.

Pünkösöd nemcsak emlékeztet, hanem meg is erősíti a lélekáramlás csodáját, amely „lámpaüveget” töröl, erőket küld, régi romokat takarít, újonnan szolgálatba állít. Ezért éljük meg a pünkösdi ünnepünket teljes reménységgel, mert ami jó, azt erősíthetjük, ami elgyengült, élénkíthetjük. Deus in nobis!

Csúry István

Mindenre készen

Uram, ne azért add nekem a te Lelkedet, hogy kényelmesen hátradőlhessek, míg Ő mindent megold helyettem. Nem összkomfortos hitéletet kérek tőled, amelyben elkerülnek a próbák és a gondok. Nem a tétlen, de mindent elnyerni vágyó haszonleső ember akarok lenni, aki kihasználja a te nagy kegyelmed. Még a csodáid után sem sóvárgom. Nem kell a sebesen zúgó szél zendülése, sem a lángnyelvek látványa. Csak az élő kapcsolat kell veled! Azt a kikezdhethetetlen bizonyosságot add meg nekem, hogy velem vagy, és én kellek neked! Utána örömmel indulok, bárhova is küldesz. Kiállok háromezer vagy még több ember elé, és olyan békességgel szólok hozzájuk, hogy az sem érdekel, ha bolondnak néznek. Ha azt kívánod, én szelíd alázattal hajtok térdet azok előtt, akik megköveznek. Amíg te velem vagy, én mindenre készen állok. A te jelenléd öröme túlnövi a próbák fájdalmát, félelmét, aggodalmát. Csak benned nyugszik meg a lelkem.

Te tudod, Uram, hogy néha elkalandozik a figyelmem. Lábam alatt vadul háborog az élet tengere, te pedig könnyedén lépkedsz a hullámokon, és én ahelyett, hogy rád néznék, a fenyegetést figyelem. Ilyenkor már előre tudom, mi következik – néhányszor már megéltem. Lehúz a mélység, belesüllyedek a gondjaimba, és minél lejjebb kerülök, annál hatalmasabbnak tűnnek a hullámok. A veszély túlnő rajtam, én pedig kétségbeesetten kapkodok valami biztos pontot keresve, de hiába. Aztán felnézek Rád, és te ismét lehajolsz utánam. Már sokadjára emelsz fel, de sohasem haragosan, ahogyan a türelmét vesztett szülő szokta felcibálni a földről a rakoncátlan gyereket. Köszönöm a megtartásod.

Pünkösöd történetében megmutatod, Atyám, hogy veled a lényeg változik, nem a forma. A tanítványok körülményei ugyanazok maradtak, továbbra is leselkedett rájuk a veszély, de ők már mindent másként láttak. Tudom, hogy nekem is ott a helyem, ahol sokszor tájékozódik az élet. Add nekem a Lelkedet, hogy lássam, amit te! Ámen!

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Szükségünk van a Szentlélekre?

Hogy juthat ilyen kérdés az ember eszébe egy egyházi újságban? – gondolhatod magadban, kedves olvasó. Ha a mindennapi életet szemléljük, mégis óhatatlanul megfogalmazódik bennünk a kérdés. Mire gondolok? Először is arra, hogy míg egyes neoprotestáns felekezetekben (pl. pünkösdisták) a Szentlélek igen jelentős helyet foglal el a vallási életben, sőt rajongással gondolnak rá, addig nálunk, reformátusoknál a Szentlélek nem kap főszerepet a hitéletünkben.

Megvalljuk az 53. katekézésre válaszként: „Hiszem..., hogy ő egyetlen örök Isten az Atyával és a Fiúval”, de tegyük a szívünkre a kezünket és őszintén mondjuk meg: a mindennapi hitéletünkben, az imádságainkban is ez jelenik meg? Imádság terén az igehirdetés hallgatására készülve talán kérjük, hogy a Szentlélek segítsen az ige megértésében, vagy temetésen, hogy adja a vigaszt a gyászolóknak, de nemigen kezdjük a Szentlélekhez az imánkat. Vagy az Atyát, vagy Krisztust szólítjuk meg.

Azután ott van a pünkösdi ünnepe is. Sok református ember számára szürke hétköznapi lett, sokan számon sem tartják. Semmivel sem különb a többi vasárnapnál, a többi hétfőnél. Szokták mondani, hogy azért szürkült így el a pünkösdi, mert nincs hozzá hagyomány kapcsolva, mint a karácsonyhoz vagy a húsvéthoz. (Bár az is igaz, hogy még száz évvel ezelőtt igen gazdag hagyományok éltek pünkösdi ünnepéhez kapcsolódva, csak mára kikoptak.) Mondjuk, ha a Lélek kitöltésére emlékezve tüzes lángot gyújtánánk a fejek felett, vagy a templomokba szélgépeket telepítenénk, nem biztos, hogy tetszetős hagyományt teremtenénk, de mivel a pünkösdi az egyház születésnapja is, ebből kiindulva esetleg egy-egy szelet tortát oszthatnánk, vagy születésnapi partit tarthatnánk, az már lehet, hogy kedvelt hagyománnyá válna. Na de félretéve a tréfát, ma szerintem azt tapasztaljuk, hogy még a hagyomány sem menti meg az ünnepet. Hiszen karácsonykor a családi vacsora meg ajándékozás elől, húsvétkor meg a locsolkodás elől menekül sok ember wellnesshétvégére. Nem az ünneppel van a baj, hanem velünk, mai emberekkel. Nem tudunk ünnepelni, nem tudunk kikapcsolódni, nem tudunk a mókuskerékből kiszállni. Pedig az ünnepet Isten rendelte. De ez megér egy külön cikket.

FÚJ, AMERRE AKAR

Kanyarodjunk vissza most azonban a Szentlélekhez. Jézus mondja Nikodémusnak: „A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (Jn 3,8) A Lélektől született és a Lélek is

olyan, mint a szél: egy kicsit megfoghatatlan. S talán ezért is engedjük ki a kezünk közül meg a hitünkéből is a Szentlelket. De vajon jól tesszük-e?

Mi, reformátusok büszkék vagyunk arra a reformátori elvre, hogy Sola Scriptura – Egyedül az Írás. Ennyi negatívum után, amit az előbb felsoroltam, biztosan meg vagy győződve, kedves olvasóm, hogy a válasz: nem, nincs szükségünk a Szentlélekre, nem olyan fontos Ő nekünk. (S igen, jól írtam, hogy Ő, mert nem egy személytelen erő, nem valami energialeket, hanem cselekvő, gondolkodó, beszélő személy a Bibliában!) Talán a tapasztalat ezt mutatja, talán a mindennapok felteszik bennünk a kérdést: szükségünk van-e a Szentlélekre? – de a mi hitünket nem az emberi élményekhez vagy logikához, hanem Isten ígéjéhez igazítjuk. Lássuk hát, mit mond az Írás!

A tanítványoknak fontos volt-e a Szentlélek? Nagyon is, hiszen egy szívvel és egy lélekkel imádkozva várják Jeruzsálemben (ApCsel 1). Szükséges is volt nekik, mert míg nem kaptak Lelket, bezárkózva éltek, a Lélek által kiállnak és hirdetik a Krisztust. (ApCsel 2) Pált és Barnabást is a Szentlélek hívja és küldi el az első missziói útra. (ApCsel 13,1–4) Igaz, hogy a filippibelieknek azt írja Pál: „Mert mit mondanak? csak hogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok.” (Fil 1,18) De ha lehet, jobb a szívből, a lélekből jövő prédikáció. Mert ami színből, Lélek nélkül történik, lehet nagyon szép, felépített, bölcs és logikus, de a templomban ülő érzi, hogy valami hiányzik, hogy „lelketlen” az a prédikáció. Lehet cikornyás és teológiai mindenben tökéletes az imám, de érzem, hogy padlón koppannak szavaim. Lehet nagyra becsült hitéletem, de Lélek nélkül csak „test az”, csak farizeusi képmutatás. Bár Pál apostol a szeretetről mondja, a Lélekre is igaz (főleg, mert a szeretet a Lélek gyümölcse, fa nélkül meg nincs gyümölcs), hogy nélküle: „Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is...,

olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom.” (1Kor 13,1)

TŰZ NÉLKÜLI CSERÉPKÁLYHA

Miért fontos a Szentlélek a keresztyén embernek, a keresztyén gyülekezetnek? Hadd mondjak erre egy példát. Gyülekezetünkbe még a járvány előtt hosszú éveken át havi rendszerességgel jártak Nánásról (Magyarország) tanárnők vallásórát tartani, magyarságtudatot erősíteni, hidat építeni a határon át. A hitoktatótermünkben az őszi-téli hidegben egy szépen felrakott cserépkályha ontotta a meleget; még elődöm rakatta, s ez látta el a többi helyiséget is fűtéssel. A tanárnők nagyon örvendeztek ennek a kályhának, régi szép emlékeket idézett fel bennük, s örömmel támasztották a hátukat a meleget ontó kályhának. Egyik nyáron, mivel a gyülekezeti ház bővült, a kis cserépkályhát kiiktattuk a fűtési rendszerből (már nem bírta felmelegíteni az épületet), s kazánra kapcsoltuk a fűtési hálózatot. Ősszel, mikor megérkeztek a tanárnők, jó meleg volt a teremben, s az egyik tanárnő óra közben nekidőlt a cserépkályhának, majd felszisszenve félreugrott: De hát ez jéghideg! Na, ilyen a Szentlélek nélküli keresztyénség is. Nagyon szép távrolól, a felmelegedés drága lehetőségével kecsegtet, de mikor odabújsz hozzá, el is ugrasz, mert jéghideg. Tűz nélküli cserépkályha, fény nélküli világítótorony a Szentlélek nélküli keresztyén élet és gyülekezet. Mikor a sok meleget kereső ember megismeri igazi valónkat, hideg cserepes szívünket, Lélek nélküli hitünket bizony félreugrik.

Szükségünk van a Szentlélekre? Nagyon is, ó, de mennyire. Egyenesen létfontosságú mind gyülekezeteink, mind személyes hitéletünk számára. Ezért buzgón kérjük énekimádságunkkal: „Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám, / Égi lángod járja át szívem és a szám! / Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel! / Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám!”

JAKÓ SÁNDOR ZSIGMOND

Apák a sürgősségin

Ahogy egy-egy gyülekezeti közösség, egy emberi élet is akkor áll talpra, amikor Isten Szentléleke járja át, ugyanúgy a családok életében is akkor jön el a változás, amikor megjelenik benne a Szentlélek. És amikor mi magunkat engedjük úgy átfőrní, hogy képviselői legyünk az Istennek szőlőként. Vigasztalók és pártfogók.

Valamelyik este a legkisebb nagyon csúnyán kezdett köhögni. Az orvosi ügyeletről egyenesen a gyermeksürgősségre irányítottak. Együtt mentünk be a feleségemmel és a gyermekkel, de látva a helyzetet, a feleségemet hazaküldtem, nehogy az otthon maradt gyerekek megijedjenek, ha túl sokáig maradtunk bent, hisz vizsgálatok, receptre várás, gyógyszer-tár-keresés az éjszakában – elég időigényes dolog. Ketten maradtunk, és jól elvöltünk. Aztán mi következünk, bemehetünk a függöny mögé, és már a váróból ismert édesapa ült a másik ágyon a másfél éves-forma kisfiával. Mindketten csitítottuk, öleltük a mienket, mert rémisztő hely, még a felnőtteknek is, nemhogy kicsi gyermeknek az a folyamatos sürgős-forgás, idegen emberek, fények és szagok.

A sürgősségin nem túl megszokott kép az apák látványa. Főleg bent, a vizsgáloban. Kaptam már meg a kérdést: hol van az anyja? El szoktam olyankor mondani, otthon a másik hárommal. Épp ezért örültem, hogy a másik ágyon is egy apa ült a gyerekkel, később, a kez-előben is egymás melletti ágyakra kerültünk, míg náluk az infúzió, nálunk az aeroszol kezelés tartott. És mindenki úgy próbálta vigasztalni az övét, ahogyan tudta. Öleléssel, nyugtatással, puszival, mesével.

JÖJJ, VIGASZTALÓ!

Pünkösdkor Szentlélek Istent ünnepejük. Nehéz, mert a szó szoros és elvont értelmében is megfoghatatlan. Ahogyan a galamb is, amely szimbolizálja, amely láthatóvá tette Jézus megkeresztelésekor. Vagy mint a tűz és a szél, amelyekben pünkösdkor megjelent. Éppúgy felfoghatatlan nagyon sokszor, hogyan is hat a személyes életben. Hogyan hat a családban? Hogyan képes ma munkálni? És egyáltalán, a családban ott van? Jelen van? Jelen kell lennie? Vagy elég a templomban a jelenléte?

Hogyan beszél a tanítványoknak Jézus Szentlélekről? Azt mondja, elküldi a Vigasztalót, a Pártfogót. Elküldi, hogy velünk maradjon örökké. Vigasztaló, pártfogó, mindig

jelen levő. Olyan kulcsfogalmak, amelyek a családi létben, együttélésben és együtt létezésben meghatározók.

Ott, a kórházi ágyon, mennyi minden történik pillanatok alatt a kicsi gyermekkel. És milyen meghatározó a jelenléte ott mellette, hogy ne érezze magát egyedül egy pillanatra sem! Amikor meghallgatják a sztetoszkóppal, és az hideg, de közben mutatni kell, hogyan is vegye a levegőt. Amikor fordítani kell, hisz egy számára idegen nyelven folyik a kommunikáció. Vagy amikor a vénáját szúrják meg és helyezik be a branült, hogy ne csak annyi történjen, hogy lefogod és szorítod, de tudd megnyugtatni, hogy most ez kell, de nem fáj sokáig. Azt mondod, ehhez nem kell Szentlélek Isten? Én meg azt mondom, kell, máskülönben csak egy idegen vagy, aki lefogja, de nem az, akin keresztül

vigasztalni tud a Vigasztaló. Mert meghatározó a jelenléte és a nyugalma. Az a nyugalom átjárja őt is, és nem fog félni.

ATYÁTOK LELKE SZÓL ÁLTALATOK

Nem csak a sürgősségin nehéz apának lenni vagy amúgy szőlőnek. Otthon is az. Hisz ott a másik véglet, a kamasz. És de sokszor meg kell tapasztalnom, hogy nem engedem az én Atyám Lelkét megszólalni általam, hanem én szólok! Jézus a tanítványoknak mondja, elküldi őket a világba, és figyelmezteti, amikor majd szenvedniük kell, és bíróság elé állítják őket, nem nekik kell majd szólítani, ötletelniük, majd kapják a szót és az üzenetet.

Amikor majd „apa a gyermekét halálra adja, gyermekek támadnak szőlők ellen”. Apokaliptikus víziók vagy valamelyik esti híradó képei jutnak eszünkbe. Pedig eszünkbe juthat bármelyik otthoni pillanat is. Eszünkbe juthat a jelen szőlő-gyermek kapcsolata, a „nem nevelés” nevelési stílusa, amikor mindent szabad. És elfelejtjük, amit

Pál mondott: nem minden használ. És ezzel a nagyon elengedett kézzel – elnézést a nagyon durva és a 21. század diskurzusától eltérő fogalmazásért – halálra adjuk a gyermekeinket. Elgondolkodtató és hátborzongató a Netflix egyik minisorozata (négy rész csupán), a Kamaszok. Épp erről beszél, szőlőkről, akik homokba dugják a fejüket. Gyermekekről, akik szőlők, önmaguk és egymás élete ellen törnek.

A családok megerősödéséhez, a család szentségének visszaadásához, a népesedési folyamat megfordításához nem politikai programokra van szükség, hanem arra, hogy megjelenjen a családokban a Vigasztaló és a Pártfogó.

Mert az Isten nevelési stílusa nem a 21. század szabad, kezeket elengedő, mindent megengedő nevelési módja. Ő határokat szab a gyermekeinek – mi ma nem szabunk határokat, hadd menjen! És a határtalanság érzése, ami először bódító, nagyon hamar életveszélyessé válik. És nagyon nehéz meghúzni a határokat, még nehezebb betartatni őket, de gondold csak arra, Isten sem mondta azt néhány hét, hónap, év vagy évtized múlva, még kint a Sinai pusztában, hogy rendben, akkor hagyjuk ezt az egész tízpáncsolatot, mert úgysem tudjátok betartani. Majd csökkentjük, vagy lazítunk rajta. Nem. Megmaradt máig érvényes módon. Jézus sem mondta, hogy akkor szeressük azokat, akik minket szeretnek, sőt kiterjesztette, és azt mondta, még azokat is szeresd, akik gyűlölnék.

Szeress akkor is, amikor – sarkítva – a gyermeked ellened támad. Ugye, hogy nem is olyan elvont, nem is olyan apokaliptikus, hanem mindennapos? És amikor neked nincs eszközöd, amikor te már nem tudnál kibékelni, megbocsátani, amikor inkább tartanád a haragot vagy ordítanád, akkor nagyon kell Szentlélek, hogy átjárjon, hogy vigasztaljon, bátorítson, pártodat fogja, és ezt a lelkületet adja át neked is.

És még csak a két végletről írtam valamit. De a kettő között még mennyi minden van! A házastársaddal, vagy ha még van gyermeked, és ott teljesen más a dinamika, ott is elengedhetetlen. A szőlőddel, a nagyszőlőddel vagy az unokáddal. És úgy minden emberi kapcsolatodban engedd, hogy átfőrní Szentlélek Isten vigasztalóvá és pártfogóvá. Mert erre van szüksége a világnak!

Kihívások és reménységek a templomépítésben

Nem tudom, azok közül, akik olvassák ezt a cikket, ki mit alkotott már életében. Ki az, aki épített házat, formált közösséget, egyengette a gyermekeinek az útját, vagy farag, esztergál, netalán fest. Azt megállapíthatjuk, hogy minden alkotómunka egy kihívás, ugyanis nem lehet előre tudni, hogy meddig tart, és sokszor azt sem, hogy jó lesz-e a végeredmény, vagy ha készen lesz, mennyire szerez majd örömet.

A templomépítés azért összetett munka, mert miközben épül a gyülekezet fizikai háza, nagyon figyelmesnek kell lenni, hogy épüljön a közösség lelkileg is, ne legyenek konfliktusok, vagy ne legyenek olyan viták, amelyek akár szakadáshoz vezethetnek.

Több templom épült Királyhágómeléken az utóbbi évtizedekben, de a legtöbb építkezés azért történt, azt hiszem, mert alakult egy új gyülekezet, és szükségessé vált, hogy temploma is legyen, vagy pedig nem volt templom, csak gyülekezeti terem, és elég erőssé váltak a templomépítéshez.

Nálunk, Hadadon, nem ez volt a helyzet. Itt a gyülekezet több évtizedig vándorolt teremről teremre, s közben a középkori templomot szakértők serege próbálta megmenteni, de adott ponton kiderült, hogy nem lehetséges. Valahogy úgy tudnám szemléltetni, mint mikor van a családban egy beteg, akinek az életéért évtizedekig küzdenek abban a reményben, hogy meggyógyul, de a gyógykezelések sikertelenek, és a beteg meghal.

A mi közösségünk, miközben örül az új templom építésének, gyászolja a régit. El kell engedni az ősi templomot, és el kell kezdeni kötődni az újhoz.

Az elmúlt év folyamán követtem ennek a folyamatnak a lelki vonatkozásait. Az istentiszteletre járok egy része hetente látogatja az épülő templomot vasárnap délutánonként, volt, hogy zsoltárt is énekeltek benne. De voltak, akiket rá kellett beszélnem arra, hogy jöjjenek, nézzék meg, mert valamiért nagyon nehezen barátkoztak vele. Adakoztak, örültek neki, hogy épül, reménységet kaptak, hogy lesz új templom, de nem jöttek megnézni. Akit csak tudtam, rábeszéltem, mert ki kell alakuljon egy lelki kapcsolat az új épülettel is. Meg kell találnunk benne a helyünket, éreznünk kell, hogy ez nem egy téglahalmaz, hanem Isten háza lesz, ahol mi együtt fogunk imádkozni, énekelni és dicsérni Istent. Az épület számunkra még idegen, lelki otthonunkká kell válnia, az életünk részévé.

A HARANGOK KÖLTÖZTETÉSE

Az egyik legszebb és legmeghatóbb folyamat most zajlik éppen: a harangok költöztetése. A régi templomból a harangokat vihetjük át az újba. Viszont annyira tönkrement a billenőszerkezet, hogy az év eleje óta nem ha-

rangozhatunk, nehogy valamelyik harang leessen vagy kirepüljön az ablakon.

Május elején sikerült kiszedni és leengedni mindhárom harangot, de míg visszatesz-szük őket, ismét hónapok telhetnek el, mert javítást igényelnek.

Az egyik legmeghatóbb pillanat a gyülekezet számára az volt, amikor utoljára kondult meg a nagyharang a levétel előtt. Könnyes szemmel, a kapuba kiállva hallgatták sokan a harangozást. Ez volt a harangok búcsúja a régi templomtól. És mivel írtam, hogy egy alkotói folyamatban soha nem lehet tudni, mi jön közbe és milyen lesz a végeredmény, izgatottan vártuk, hogy mester megnézze őket, hogy mindegyiket meg lehet-e javítani. Mert ha kiderült, hogy nem, akkor ez végső búcsú volt. Óriási volt az öröm, amikor kiderült, hogy meg lehet javítani.

Aki átszállította a harangokat védett helyre, gyülekezeti tagunk, elhozta az unokáját is, hogy amikor majd felnő, emlékezzen rá, hogy ennek a pillanatnak részese volt. A nőszövetséggel pedig tervezzük a harangok megtisztítását a portól. Mindenki meg akarja érinteni, ugyanis a toronyba felmenni már évtizedek óta nem engedünk senkit a harangozón kívül; sokan még azt sem tudják, hogyan néznek ki a 400 éves harangok.

HÁLA A SZÍVBEN

A másik érzés: a hála a szívünkben. Még nincs két éve, hogy elkezdtük az építkezést, és már áll a templom, a toronnyal együtt. Két évvel ezelőtt elképzelni sem tudtuk, hogy ez ilyen gyorsan fog történni. Nagyon sokan adakoztak a gyülekezetből, elszármazottak, és sok gyülekezet is küldött támogatást határon innen és túlról, amit mi nem is reméltünk.

Az egyházkerületünk vezetősége is úgy küzd érte, mintha a saját gyülekezete templomát építené. Akkorra erőt ad nekünk, amikor érezzük azt, hogy fogják a kezünket, segítenek, pályáznak, mindenben támogatnak minket.

Sokan kérdezték, hogy tudom én ezt nőként összehangolni, hiszen ez férfimunka. Egyrészt kaptam erőt hozzá Istentől, másrészt fogják a kezemet, a gyülekezet is maximálisan mellettem áll, és mindezek mellett, amiket leírtam, az építő cég is annyira professzionális munkát végez, hogy nekem nem kell sem aggodni amiatt, hogy mit rontanak el, sem vitázni velük, hogy javítsák ki a hibákat, mert ha véletlenül hibáznak, ők azonnal ki is javítják.

Vezettem már több, ehhez képest kisebb építkezést az életem folyamán, de azok sokkal nehezebbek voltak, mert közmunkával építkeztünk, és sok esetben a megoldások olyanok voltak: „körülbelül jó lesz”, „majd kihozzuk a vakolásnál”, „jól van az ügy” stb. Itt pedig van mérnök, építésvezető, s ha én meglátogatom az építkezést, csak ámulok rajta, hogy mennyire szép.

ISTEN NEM HAGY EL

A következő érzés: a féltés. Ismerjük a statisztikákat, látjuk az egyre fogyó létszámát a gyülekezeteinknek, a fiatalok idegenkedését az egyházaktól, és el-elszorul időnként a torkom, ha az jut eszembe, hogy vajon lesz-e következő generáció, aki majd ezt a templomot látogatja és karbantartja. Csak az vigasztal, hogy Isten nem hagyja el a népét, és mindig lesznek hívó emberek.

Természetesen itt is van olyan része a gyülekezetnek, amelyet nem érdeklí az egyház, és a templomépítés sem tudta lelkileg megmozgatni, de reménykedem abban, hogy előbb-utóbb mindenki megtér Istenhez. Jönnek olyan helyzetek az életben, ahonnan csak az Istenbe vetett hitünk tud kimotozni, és olyan mélységek, ahonnan csak Isten tud kiemelni. Az ember nem jó dolgában szokott megtérni, hanem a szenvedések közepette látja meg Istent.

Imádkozzanak érte, hogy minél előbb készen lehessen a templomunk! Jó munkát kívánok mindenkinek, aki éppen valamit alkot az életében.

TÓTÓS BEÁTA

A halál nem a pont, hanem a kettőspont

Gyakorlati kérdések az elmúlásról, bibliai válaszokkal. Mi történik a halál után? Szabad-e hamvasztani? Meglátjuk-e szeretteinket a mennyben? – Iránytű a legnehezebb kérdésekhez, hogy békességre jussunk az Élet Urával.

Csak a hagyományos temetés a jó, vagy a hamvasztás is gyakorolható? Csak az utóbbi száz év alatt terjedt el, különösen a nagyvárosokban, a halotthamvasztás. Magyarországon minden nagyobb városban működik krematórium. A hamvasztás korábban pogány szokásnak számított, mert csak idegen vallásokban gyakorolták. A nagyvárosokat szorongató temető-helyzet, a helyszűke vetette fel a kérdést: hagyományos temetés vagy hamvasztás? A válasz attól függ, hogy a feltámadásunk és az üdvösségünk szempontjából van-e ennek jelentősége. A Szentírás alapján azt mondhatjuk, hogy nincs. Bár-hogy jó és gyakorolható, csak igehirdetéssel egybekötött istentisztelet keretében történjen a koporsó vagy urna eltemetése vagy elhelyezése. Ne feledjük, hogy Isten mindenható. Ő a semmiből világot teremtett, és a föld porából embert. Neki van hatalma minket is a régi elporladt vagy elégett testünk helyett új, dicsőséges, lelki testbe öltöztetni.

Mit tehetünk akkor, ha egy gyász esetén lelkiismeret-furdalásuk van, hogy nem tettünk meg mindent az elhunytért? Egészen bizonyos, hogy mindnyájan elkövettünk mulasztást azokkal szemben, akik már nincsenek közöttünk. Olyan bűnöket, amikért már nem tudunk tőlük bocsánatot kérni. De Istentől igen! Ha valóban bánt valami, akkor mondjuk el neki, aki meg tudja bocsátani. Legyen abból bűnvallás, és ne a bűntudatot cipeljük magunkkal. Mondjuk el Istennek, és így békességünk lesz.

Mi történik azokkal a kisgyermekkel, akik meghalnak, mielőtt elérnék azt a kort, amikor felelős döntést hozhatnának Krisztus mellett? A Biblia azt tanítja, hogy a gyermek Isten tulajdona, nem a szülőké. Isten ajándéka a szülők számára. Így olvassuk ezt a zsoltárok könyvében: „Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” (Zsolt 127,3) Isten a szülőkre bízta egy időre, de ő bármikor visszaveheti, mert az övével azt tesz, amit akar. Istentől kaptuk, és neki adjuk vissza. Ez legyen biztatásul azoknak a szülőknek, akik kicsinyeiket már csecsemő vagy kisgyermek korukban elveszítették.

Hogyan támadnak fel a halottak? Ahogy Krisztus feltámadása, ugyanúgy a mi feltámadásunk is testben történik majd. Megmarad a személyazonosságunk, de az a lelki vagy dicsőséges test mégis különbözni fog a mostanitól. Krisztus is dicsőséges testben jelent meg övéinek feltámadása és mennybe-menetele után.

Fogunk-e találkozni a halál után, és majd megismerjük-e egymást? Igen, fogunk találkozni, és majd megismerjük egymást. Viszont Jézus kijelentése szerint a feltámadás után olyanok leszünk, „mint az angyalok a mennyben.” (Mt 22,30) Ez azt jelenti, hogy Isten országában nem lesz többé fontos sem a családi állapotunk, sem az egymáshoz való tartozásunk. A házasság is megszűnik. A Krisztushoz tartozás lesz egyedül fontos. Mert a házastársak, családtagok és rokonok összetartozása véges, a Krisztussal való összetartozásunk soha el nem múlik.

Látnak-e minket a mennyből? János apostol látomásban meghívást kapott, hogy „belépjen” a mennybe, a látható világból a láthatatlanba. Amit látott és hallott, azt leírta a Jelenések könyvében. János akkor ott a mennyből látta és hallotta, hogy mi történik a földön. Látta és hallotta, hogy a mennyi istentiszteletbe a mennyi teremtmények mellett bekapcsolódnak a földi teremtmények is, minden, ami a földön és a levegőben, a föld alatt és a tengerben él. (vö. Jel 5,13) Eszerint onnan ide át lehet látni, csak innen oda nem

gondolata. A megoldás Istennél van, hozzá kell visszatérni.

Mit mond a Szentírás az abortuszról? A Biblia alapján valljuk, hogy a magzat a fogantatása pillanatától teljes értékű ember, akit maga a teremő Isten formál egészen egyedivé. Az anyaméhben a magzat nem emberre fejlődik, hanem mint ember fejlődik. Aki tehát szándékosan kioltja egy akármennyi idős magzat életét, az embert öl. Aki már elkövette ezt a bűnt szülőként (ez az apák felelőssége is) vagy orvosként (ez az ő felelősségük is), számukra is van bocsánat. Aki ezt megbánja, megvallja és elhagyja, annak Isten feloldozást ad Jézus Krisztus érdeméért. Nem kell egy életen át együtt élni egy ilyen bűnnel a terhével. Nem kell ennek nyomasztania, bénítania az embert. Le lehet tenni ezt is imádságban.

Mit tanít a Szentírás az eutanáziáról? Az eutanázia, magyarul szép halál vagy könnyű halál, gyógyíthatatlan és szörnyű fájdalomtól gyötört beteg halálba segítése a szenvedés elkerülése céljából, a saját kívánságára vagy beleegyezésével. Az életünk fölött nem rendelkezhetünk Istentől függetlenül, ha komo-

lehet belátni, kivétel, amikor Isten valakinek ezt megengedi, akárcsak Jánosnak.

Mit tanít a Biblia az öngyilkosságról? A hatodik parancsolatban Isten az öngyilkosságot éppúgy tiltja, mint a mások életének kioltását, mert a gyilkosok nem öröklék Isten országát. (vö. Gal 5,21; Jel 22,15) Ahogy másnak az életével nem rendelkezhetünk, úgy a magunkéval sem. Egyedül Istennek van joga az életet visszavenni. Tragikus tévedés, ha valaki úgy gondolja, hogy a test megölésével önmagát megölheti. Több az ember, mint a teste. Az öngyilkos legfeljebb a testét pusztíthatja el, önmagát nem, és megoldatlan problémáit sem, amelyek elől menekülni próbál. Tehát az öngyilkosság nem megoldás. Ezt nagyon fontos tudatosítani azoknak, akiket megkísért az öngyilkosság

lyan vesszük, amit a Biblia tanít. Az előfordulhat, hogy egy szenvedő keresztyén ember is vágyakozik a halál után. Annál is inkább, mert ő tudja, mi vár rá, ki vár rá odaát. Még imádkozik is azért, hogy Isten vegye el az életét, mert már nagyon nehéz. De éppen azzal, hogy így imádkozik, kifejezésre juttatja azt a meggyőződését, hogy csak Isten veheti el az életét. Pál apostol is azt írta a börtönből, betegen, nagyon nehéz körülmények között a filippi gyülekezetnek: „vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél” (Fil 1,23), de eszébe sem jutott, hogy valami módon véget vessen az életének. Tehát a „Ne ölj!” (2Móz 20,13) parancs azt is jelenti: nincs jogom megrövidíteni az életem semmilyen okból.

Az elveszett ember reménye:

A modern ember látványosan elbizonytalanodott. Mondja, sorolja a bajok, nyomorúságok, tragédiák híreit. A másokét. De közben a szemében ott ül a félelem. Mert mi lesz, ha majd ő is? Ki segít?! A mai ember elveszett a világ nyüzsgésében, gyors haladásában, virtuális tükörvilágában. Keres, kutat, kapkod, süllyed. Egyetlen reménye, hogy Isten látja őt, megkeresi és megtalálja, bármilyen messzire is távolodott el tőle az élete. Egyetlen reményünk, hogy az Úr kézen fog és hazavezet.

HOSSZÚ BESZÉLGETÉS AZ ÚRRAL

Sok évtizeddel ezelőtt, vasárnap délutánonként gyakran bekopogott hozzánk egy-egy rokon, barát, ismerős. Nem volt előzetes időpont-egyeztetés, egyszerűen csak nyílt az ajtó és betoppant egy-egy látogató.

Elidőztek néhány órát, közben valami az asztalra is került, mi, gyermekek pedig jókedvűen viháncoltunk a felnőttek társaságában.

Azóta az egykori rokonok, barátok, ismerősök már rég a temetőbe költöztek. Mi pedig már jó ideje nem vagyunk viháncoló gyerekek, hanem homlokot ráncoló felnőttek. És már nincsenek váratlan látogatások sem. Kihullt az életünkből ez a fajta kapcsolattartás.

Helyette a közösségi média végeláthatatlan, folyton áramló információs sztrádája sodor csak elének egy-egy ismerőst, eseményt, ünnepet és gyászt. Ha az algoritmus is úgy akarja.

Az egykori jókedvű együttléteket felváltották a csupán néhány pillanatnyi erőfeszítést és figyelmet igénylő hangulatjelek, lájkok, posztok.

Ma ez a torz, minimalista kapcsolattartás jellemez minket. Miközben valaki elmélyülten görgeti a hírfolyamot, néhány pillanatra a szeme elé kerülünk. Nyom egy lájkot, küld egy szívecskét, odairja egy-egy életese-ményünk mellé, hogy „gratulálok” vagy éppen „őszinte részvétem”.

Ez maradt a régi idők házak előtti padjaiból, a vasárnap délutáni sétákból, a jókedvű rokonlátogatásokból, ahol nem múlt el névnap találkozás, koccintás nélkül.

A gyermekeink már nem is ismerik azt a másik időt, a régmúlt közösségi életét. Esetleg mesélünk nekik róla, hogy milyen volt mindenre ráérni. Személyesen ismerni az unokatestvért, látogatóba járni egymáshoz.

A gyorsuló idő a hitéletünket is megváltoztatta. Ahogy kikopnak az életünkből a csendes, elmélkedést igénylő dolgok, mint például az olvasás, ugyanez érvényes az imádságra, az istentiszteleti és otthoni csendességre. Csak ragaszkodással lehet meg-

tartani ezeket, ha az életben rendje van a mindennapoknak.

Ha nem tudok megállni, lassítani, akkor értelemszerűen nem fogom keresni a templom csendjét, az istentisztelet békéjét, mert túlpörgő életem nem tud mit kezdeni az elmélyüléssel, a lelki stációval. És szép lassan kikopik belőlem a lét ezen formája. Már nem jutnak el hozzám Isten válaszai.

Az ember lelkében ma zsúfoltság van. Nincs hely az istentisztelet örömének, a hálaadásnak, az Istennel beszélgető csendnek. Ennek eredménye a kapaszkodó nélküli ember.

És mégis van remény.

Mert ha Isten elhívott, ha benne van a nevem az Ő tervében, akkor soha nem mond le rólam. Tarsisi társasutazásomon is rám talál és rendel bálnát vagy bármilyen más sötétkamerát, amelyben csak a két összekulcsolt kéz marad nekem, meg a rám szakadó csend.

És kezdetét veheti egy hosszú beszélgetés az Úrral.

BESZÉLŐ ARCOK

Az arc, a tekintet csukott szájjal is üzen, beszél, sőt néha kiált is akár.

Meglátsz valakit, akire úgy emlékszel az elmúlt évekből, hogy ő mindig nyugodt és kiegyensúlyozott volt. Erős alkat. Aki kapott erőt, kapott áldást, és ő hálás volt mindezért. Az új napért, a munkáért és annak eredményeiért.

Példakép volt. Elöl haladó. Akit megkérdeztek, számon tartottak. Ott ült ő is vasárnaponként, egészen közel hozzád. Majd a helye kiürült és üres is maradt. Valami megváltozott. Ott, bent a lélekben, nagy baleset történhetett.

A döbbenetet mindig az okozza, hogy nagy a kontraszt a jelen és a közelmúlt között. Vajon mi történhetett itt? Hová tűnt a korábbi egyensúly?

Ő nem mond ugyan semmit, de az arca mégis beszél. Elmondja, szavak nélkül is, egy eltévelyedés, tragédia, bánat szomorú történetét.

A rossz hírek és a nehéz terhek világában nagy áldás a kiegyensúlyozott élet. Irányban tartani a csónakot a becsapódó hullámok között. Örülni a kevésnek is, megtalálni a mindennapok kis örömeit, amelyek továbblendítenek. Hiszen éppen ezt kérjük, ezt keressük a vasárnapi csendes óránk alkalmával is. Az egyensúlyt. Helyünkön lenni Isten kezében.

Mert soha nem tudhatjuk, mikor fogy el az erőnk. Mikor cseppen a pohárba az utolsó csepp. Melynek nyomán az egyensúlyból hirtelen gravitáció lesz, meg zuhanás és elveszés.

Erről beszélnek az emberi arcok változásai. Sorsok ijesztő átalakulásáról. Amely a „rá sem ismerek!” fájdalmas rácsodálkozást szüli bennünk.

Árulkodó a tekintet torzulása. Jelzi az utat, vagy annak hiányát; a sodródást, az eltévedés állapotát.

Sok ilyen arcot látunk, ismerünk. Családtagok, rokonok, ismerősök tekintetét. És bizony, a tükörben saját magunk fájdalmas elváltozására is rácsodálkozunk időnként.

Az egyensúly hiánya távolságtartóvá tesz. Egyre messzebről látod feltűnni azt, akinek az élete kipörgött az útról. Egyre kevesebb a szó, míg végül csak a köszönés marad, vagy egy bólintás. Talán még az sem.

Egy fásultan baktató arc. Aki megy, halad, de nem leli az utat. Rég nem is keresi már. Az egyensúly régi emléke csupán, mint-

Isten kézen fog és hazavezet

ha soha nem is lett volna. Már nem kell neki. Magára zárta a jelent.

Amíg ott vagy Isten lába előtt, akár fájdalommal, gyengeséggel, félelemmel, könnyekkel és bármilyen más kolonccal, addig még akarod, igényled az egyensúlyt. Megtalálni és megőrizni azt. Addig még számíthat rád, hogy az Úr elsimítja a lelked ráncait. Kérjed a jó pásztort oltalmát, a halál árnyékának völgyében is.

Addig még rajta vagy az úton, követed Őt. És várod a szót, az ígét, ami segít visszatérni, ha elvesztél. Hozzá és önmagadhoz. Ne félj, ha süllyedsz, mert van Jézusod, aki visszasegít a csónakba. Ő szól, és a tenger lecsendesül.

Mózes, mikor lejött a Sínai-hegyről, az Úr dicsősége fénylett az arcán. Vigyázz az arcodra!

KÉT STÁCIÓ KÖZÖTT

Hallom, amint az egyik ismerősöm a barátját vigasztalja telefonon, aki rossz híreket kapott az egészségi állapotáról, és most a jövőn aggódik. A jókedvű, magabiztos emberre hirtelen rátelepedett a félelem.

Bármerre fordulok, rengeteg bizonytalanságot látni. És még több szájhóst, aki, míg teheti, nagyotmondással palástolja félelmét és szorongását. Mikor még jól ment dolga, lomtanánított; sietve megvált a hittől, mint fölös holmitól, ami csak foglalja a helyet. Mert ugyan, minek az? Itt az új telefon, majd az megmondja a tutit! A Facebookon meg posztolunk egy csípőset. Nincs határ, mindenhez értünk! Ezzel az „enyém a világ” és a „senki sem érdekel” gondolkodással a mai ember jól elvan. Amíg jól van.

Aztán, mint egy rozsdás csap csepegése, rossz hírek, betegségek és tragédiák szállingóznak az életébe. A világ átalakult, forrong, miközben a lelkében egyre csak gyűl a békétlenség, a szorongás és a fájdalom. De még mindig túlkiabálja mindezt. Már csak megszokásból. De már ő sem hiszi el, amit mond. Lelki beteggé vált. Nyugtatók, altatók kezűgyben. Egyre többször a pohár fenekén keresztül szemléli a világot.

De még mindig hisz önmagában. Aztán az első laboreredmény ezt is elveszi tőle. Az orvos szigorú, számonkérő tekintettel fogadja, és másodpercek alatt szétzúzza a lelkében gondosan felépített Bábel tornyát. Forog vele a világ. Eddig úgy volt vele, ez mindig csak másokkal történhet meg, de ő, a megmondóember, túlél mindent. Évek óta először kérdezi az Istent: „miért?!”

Minden összetörik benne. Tudja, hogy ami eddig volt, annak vége. Ha élni akar, változtatnia kell, újratervezésre van szüksége. Új szemlélet, új életmód – vagy a betegség.

Sokszor az élet féltése, egy diagnózis állít meg a gondosan megtervezett damaszkuszi úton. Amikor előnt a félelem, ami segít magunkba szállni, átgondolni a dolgokat. Hogy honnan hová. Segít dönteni, lerombolni az életünket uraló bálványainkat. Segít megállni a kárhozat útján, talán éppen a „megtérsz vagy meghalsz?” tábla előtt. Amin túl már csak a szakadék vár.

Egyre több bizonytalan ember szólít meg. Mondják, sorolják a bajok, nyomorúságok, tragédiák híreit. A másokét. De közben a szemükben ül a félelem. Mert mi lesz, ha majd ők is?!

Közülük sokan olyan messzire futottak Istentől, hogy már azt is kinevették néhány

évvel ezelőtt, ha istentiszteletre hívtuk őket. Elnéző mosoly, legyintés, magabiztos érvelés volt ilyenkor a válasz.

Az első nagy változás, hogy ma már nem nevetnek. Szavaikból, élethelyzetükből ítélve most tartanak valahol a megtorpanás és a magukba szállás stációja között.

Még nyitva a kegyelem ajtaja a hazaindulónak, aki egy-egy életesemény folytán rádöbben, hogy „Minden Egész eltört”. (Ady) És talán az is felrémlik majd a lelkében, hogy az Atya szereti, megbocsát és viszszaárja őt.

ISTEN HOZOTT!

Ahány érkező, annyi élethelyzet, gondolat, küszködés és teher. Mindenki hozza magával mindazt, amit egy héten át magába gyűjtött, ami megérintette az életét. Vagy már jó ideje

meghatározója gondolatainak. Jót és rosszat. Örömeiket és harcokat. Sok-sok kérdést, amire választ vár, mert a napok vagy éppen évek teltevel rájöhetett, hogy vannak dolgok, amik csupáncsak emberi erőfeszítéssel nem oldódnak meg. Hozza az elkezdett és megszakadt imádság-foszlányokat, melyekről érzi, várja a lelke mélyén, hogy jó lenne folytatni, befejezni, áment mondani.

És megkapni rájuk a megnyugtató válaszokat.

Mindenkit Isten hozott. A Lélek munkálta jöttét, érkezését, ebbe az irányba fordulását. Hogy hogyan és milyen formában? Az Úr titka ez. Épp ezért nem is tudunk pontos válaszokat adni, csak annyit, hogy érezzük a vonzást. Azt, hogy jönnünk kell. Azt, hogy itt, ezen a helyen végre minden más. Más, mint ami egész héten át körülvesz minket, életünk és a világ számos helyszínén. Ahol kényszerű beletörődéssel visszük, hajtjuk, tesszük, tapossuk, ami ránk bízott. És közben már alig-alig jut rá idő, hogy a lelkünkkel is foglalkozzunk, mert sietni kell, időre megyünk, intézünk, tele a naptárunk, a szenttelen időpontok nem hagynak lassítani.

Épp ezért, ehhez a rohanáshoz szokott életünkben külön is rá kell hangolódunk a templomra. Az istentisztelet nyugalma, békéjére és méltóságára. Talán már a készülődésnél, az ünneplőruha kiválasztásánál elkezdődik mindez. Vagy még korábban, már az ébredésnél... És a zsoltáros biztatása, mint valami hívogató harangszó, mindegyre ismétlődik a szívben: „Örvendezek, mikor mondják nekem: Menjünk el az Úr házába!” (Zsolt 122,1)

Sok kérdést hozunk, sok élethelyzetet, amelyek ránk telepednek, minket jellemeznek. Sok bennünk lakozó, lelkünket feszítő gondolatot, megoldásra váró körülményt. Mennyi minden összegyűl egy emberi szívben... Aztán persze nem is tudjuk ezt mind elmondani, elsorolni, túl rövid hozzá a csendes imádságra megszabott kevéske idő. Vagy maga az istentisztelet.

Ezért inkább csak esetlenül, tétován odahelyezzük ezt a megoldásra váró gondolat-köteget az Úr lába elé. Hiszen Ő tudja, mit hordozunk, mit cipelünk, mi körül időznek gondolataink. Tudja, és épp ezért elkészíti számunkra azt a személyes üzenetet, amivel válaszol, amit a szívünkre helyez. Amivel megszólít, gyógyít és megbékéltet.

Így lesz Istennel történő találkozás az istentisztelet, közösségi térben, a gyülekezet közösségében, a templom-végvárában. És reménység szerint, távozáskor ennek az öröme, áldása és csodája ott fénylik az arcunkon. Majd pedig minden egyes nap, egyéni csendességünkben.

Eszközök vagyunk az Úr kezében

Tisztelt olvasóink! Megszokhattuk már lassan, hogy alkalomról alkalomra lelkipásztori riportok által behatóbban ismerhetünk meg egy emberi vagy családi életet. Jelen esetben az Aradi Református Egyházmegye esperes-lelkipásztorával készíthettem interjút, nt. Tóbiás Tibor Györggyel, aki háromgyermekes édesapa. Feleségével együtt több gyülekezet lelkipásztora, és egy egyházmegye megválasztott vezetője. Az interjú készítése során sok olyan pozitív kicsengésű mondatot találtam, amely akár az olvasókban is „jó reménységet” kelthet egyházi látásmódjában. Olvassák ezt is szeretettel!

– Lelkipásztori családból származol. Aból vagy más irányból kaptad a küldetést erre a szolgálatra?

– Lelkészcsaládból származom, igen. Természetesen abból is kaptam a küldetést a lelkipásztori szolgálatra. Láttam, hogy mit jelent a szolgálat, és természetesnek tűnik sok minden a szolgálatom terén. Például a szolgálati helyek váltakozása.

Kissármáson születtem (Marosludas mellett van a település, az erdélyi egyházkerületben), akkor ott teljesítették a szüleim a szolgálatukat. Majd gyerekkorom egyik része Dextrászéplakon telt, másik része pedig (a nagyobb) Szamosardón, a nagybányai egyházmegyében.

Azonban nem hiszem, hogy bárkinek is elég lenne a családi példa az elhíváshoz, hisz akkor minden lelkészgyerek ezt a szolgálatot választaná.

Kell ahhoz valami több is, amit csak az Úr adhat meg.

– Szórványban végzed esperesi és lelkeszi munkádat. Hogyan küzdöttél meg a szórvány számtalan kihívásával?

– Nagyon nem szeretem a „szórvány” lekicsinylő megnevezését. Legtöbben úgy beszélnek a szórványról, mintha ott lenne a vég, mintha oda csak kihalni vagy szenvedni mennének a lelkeszek.

A mi egyházkerületünk két megyéjét nevezzük általában szórványnak: Arad és Temes. De itt is ugyanolyan hívő reformátusok vannak, mint az elszórványosodó tömbmagyar részeken.

A nehézség leginkább abból adódik, hogy a szórvány ezzel a „fujj” és „jajj” érzéssel van körülvéve.

Mikor Kisperegére meghívtak lelkesznek, tudtuk a feleségemmel, hogy öt gyülekezetet veszünk át, és minden bizonnyal ott volt a „megbélyegzés” által bennünk is a félelem. De kellemesen csalódhattunk. Itt is emberek vannak. Reformátusok. Akik éheznek és szomjúhozák Isten ígését. Épp, mint a tömbmagyarság gyülekezeteiben.

Esperesi szolgálatom legnagyobb kihívása, hogy a szórványidentitást átalakítsam, és az itt élő emberek nyerjék vissza a reményüket és a hitüket. Hogy ne mindig azt érezzék, hogy harmadlagos vagy negyedleges fontosságúak. Ha mi lemondunk róluk, akkor ők is könnyebben lemondanak magukról és identitásukról. Erre már volt példa a történelemben, csak elhallgatjuk, mert az kényelmesebb, mint szembenézni vele.

Lehet szépítgetni a dolgokat, de a valóság az, hogy ahol nincs lelkesz, ott exponenciálisan felgyorsul a beolvadás és az önmagukról való lemondás. Amennyire a Fennvaló engedi, ezen igyekszem változtatni. Istennek legyen hála, egy nagyon lelkes lelkeszi karral együtt tudunk dolgozni.

– Mi volt eddigi szolgálatod legnagyobb élménye?

– Legnagyobb élményem... szinte minden. Látni és végezni a kereszteleket. Vigasztalni a gyászolókat. Tanítani a kicsinyeket. Táborokat szervezni. Igét hirdetni (minimum háromszor, három nyelven, minden vasárnap). Ez mind élmény. Minden nap egy új kihívás és lehetőség a szolgálatra.

De ami kimagasló, az talán a gyülekezetek újraéledése. Akikről legtöbben szeretettel lemondának, „lekapcsolnák a villanyt”. Majd ha az Úr kapcsolja, majd akkor.

Én láttam olyat, hogy pár éve szólt a lelkesz, hogy már csak hárman-négyen vannak, s azok is öregek. Itt vége. S azóta újraéledt a gyülekezet. Jelenleg tízen-húszan járnak templomba. Keresztelező-konfirmáció is volt ott.

– Szórvány, szűkülő lehetőségek, kicsi számarányok. Ezeket figyelembe véve milyen jövőképe van egy szórványlelkesznek?

– Nagyon szomorú vagyok mindig, amikor a számokat hozzák elő. Ismerem a kerületi statisztikákat. A számok olyanok, hogy attól függ, mit akarnak kihozni belőlük.

Apadunk, valóban. De nem nagymértékben! Százalékarányosan sem annyira, mint a nagyobb egyházmegyék.

A szűkülő lehetőségekről pedig annyit, hogy annak a kezdeményezési kedv szab határt, és az ember reménysége, bizakodása.

Jövő egyházképe? Egyedül Istenben van a mi reménységünk. És ez nem szégyenít meg. Ha a lelkesz és a lelkeszi kar vagy a gyülekezetek vetélkednek egymással, az nem vetít egy szép jövőképet.

Nem (csak) ezt látom. Látom azt, hogy szépen lassan megmozdulnak a gyülekezetek. Van kezdeményezési kedv. Van remény. Megyénk magyarságának és reformátusságának nagyon sokat jelentett a két bölcsődének a felépítése. Az a rengeteg egyházmegyei esemény (szinte minden hónapban van valami), amivel minden réteget meg tudunk mozgatni, lelkesíti teszi a gyülekezeti tagokat is. És hiszem, hogy mi csak eszközök vagyunk ebben, mert az Úr cselekszik.

Nagyon pozitív egyházképet látok abban az esetben, ha az Úrnak engedelmeskedünk, és nem önös érdekek vagy irigység nyomán cselekszünk.

– Ha most üzenhetnél egy gondolatot református egyházunkban élő hívő testvéreinknek, mi lenne az?

– Nagy szavak ezek... Nem hiszem, hogy üzennem kellene, és nem is élek ezzel a lehetőséggel. Az Úr üzent már nekünk Jézus Krisztus által, és ma is üzen Szentlelke által. Őreá kell figyelni, és Hozzá kell ragaszkodni.

KÁNYA ZSOLT ATTILA

Legyen jó vagy rossz idő: a zsarnokok egyformák

Egy régi, de jól ismert bölcsesség úgy tartja, hogy a könnyű idők gyenge embereket szülnék, a gyenge emberek pedig nehéz időket hoznak el. Aztán a nehéz idők erős embereket fognak formálni, és az erős emberek újra jó időket hoznak el. Csak arról nem szól a fáma, hogy pontosan meddig kell a rossz időket tartani ahhoz, hogy újra erős emberek szülessenek. A történelem lapjai azt mutatják, hogy a jó időket nagyon nehéz az embernek elhozni, és ez gyakran nagyon hosszú időbe telik. És azt is, hogy a gyenge emberek a legjobb időket is rekordgyorsasággal tudják a legrosszabbá alakítani.

Jól látható ez Izrael népének esetében is: ha még emlékszünk az előzőekre, akkor tudjuk, hogy Ehud tetteinek köszönhetően a választott népre nyolcvanesztendőnyi békés időszak köszöntött. Biztos vagyok benne, hogy Ehudnak igen sok idejébe és energiájába került a megszerzett békét fenntartani. De az a nyolcvan év pontosan elegendő volt arra, hogy a jó idők bőséggel szülessenek gyenge embereket. Ehud halála után Izrael fiai „ismét azt tették, amit rossznak lát az Úr”. (Bír 4,1) És a gyenge emberek ismét rossz időket hoztak el. Isten ugyanis Jábín kánaáni királynak szolgáltatva ki a népet, aki talán minden eddiginél nagyobb kihívást jelentett Izrael népe számára.

Jábín ugyanis a ma használt fogalmak szerint valódi zsarnok volt. Olyannyira, hogy az általa okozott károokra külön ki is tér a Szentírás a Bírak könyve ötödik fejezetében, amit úgy ismerünk: Debóra éneke. Az itt található beszámoló értelmében a települések nagy része elpusztult, a földek pedig műveletlenek maradtak, mert nem volt, aki művelje őket. Az utazók nem merték a jól ismert utakat használni, mert azok túl veszélyesek voltak, helyettük rejtett ösvényeken közlekedtek. A kereskedők nem merték portékájukkal útra kelni.

A ZSARNOKSÁG FENNTARTÁSA

Rossz és nehéz idők jártak tehát Izraelre. Jábín pedig gondoskodott is arról, hogy ezek

az idők ilyenek maradjanak. Az igazi zsarnok ugyanis nemcsak az erőszakos hódításhoz ért, hanem ahhoz is, hogy hatalmát a lehető legjobban megalapozza és körbebástyázza. Ennek egyik legjobb eszköze pedig a megfélemlítés módszere. A zsarnokok tettei rendszerint épp azért olyan kegyetlenek, mert ez a kegyetlenség biztosítani tudja a hatalmat a sanyargatott nép felett. A huszadik század történelmi eseményei világosan rámutatnak arra, hogy a társadalom állandó megfigyelése és szüntelen megfélemlítése, vagyis a terror, hogyan képes a zsarnoki hatalmat fenntartani. A könyörtelen börtönrendszer, a munkatáborok, a megsemmisítő táborok, a kirakatpercek, lehallgatások, besúgóhálózatok kiépítése, fekete autók, eltűnések, rejtélyes öngyilkosságok a még nem is olyan távoli múltban az európai zsarnokok hatalmát támasztották alá.

A módszerek érdekes módon nagyon hasonlítanak, függetlenül attól, hogy több ezer éve, alig fél évszázada, vagy napjainkban használják őket. Mert a zsarnokok is minden időben és helyen egyformák. Függetlenül attól, hogy a Szentírás olvasása közben, a történelemkönyvek lapjain, az iskolaudvaron, a szomszéd családjában, a munkahelyen vagy egy ország élén találkozunk velük – hatalmukat csak megfélemlítéssel és fenyegetéssel tudják fenntartani. Vagy másként fogalmazva: erejük abból származik, hogy másokat képesek félelemben és rettegésben tartani. Ehhez pedig Jábinnak is megvolt a maga tökéletes eszköze Sisera személyében.

Sisera a kánaáni seregnek volt a fővezére. Nagyszámú katonának parancsolt, ráadásul közel kilencszáz harci kocsi állt a rendelkezésére (Bír 4,3), amelyek ezt a sereget szinte legyőzhetetlenné tették. Ezek a harci kocsik ugyanis olyanok voltak, mint napjaink páncélosai: a gyalogság nem volt érdemben képes csatába bocsátkozni velük. Akárhon is járt ez a sereg, csak halált és pusztítást hagyott maga mögött. Innen ered a siserahad kifejezésünk is, amit manapság leggyakrabban kedveskedve használunk, amikor lármás és rakoncátlan gyermekek csoportjával találkozunk. Eredetileg azon-

ban a kifejezés gyűlevész, lármás, garázdálkodó hadsereget jelentett, amely mindent elpusztít és felemész, ami az útjába kerül. Sisera és hadserege tehát hasonlóan működött, mint a modern idők totalitárius diktatúráinak politikai rendőrségei – ez a sereg nem azért jött létre, hogy az ország lakóit megvédje, hanem a zsarnokot és annak hatalmát a néppel szemben. És ezt így kellett szenvednie a választott népnek mintegy húsz éven keresztül.

AZ IGAZÁN ERŐS EMBER VÉDELMEZ

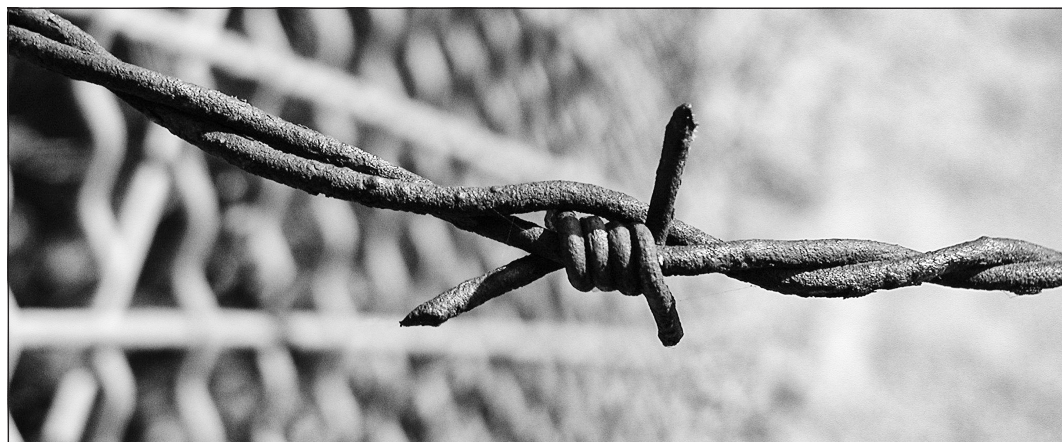
Mindezek ellenére úgy gondolom, hogy Jábín sem volt erős ember. Mert az igazi erőt nem az jellemzi, hogy megtartásához terrorban kell tartani másokat. És mert az igazán erős emberek erejüket nem a gyengék ellen, hanem azok védelmében használják, amikor szükség van. Ezért szokták mondogatni, hogy az igazán nagy erő legalább akkora felelősséggel is jár. Ezért szoktuk csak azokat az embereket nagyra tartani, akiknek nemcsak nagy ereje van, hanem legalább annyira erős jelleme is. A zsarnokok azonban jellemhibásak. Ahogy William H. McRaven tengernagy egyszer megfogalmazta: a zsarnok akkor fog támadni, ha azt látja, hogy a prédában nincs elég bátorság ahhoz, hogy állja a sarat.

Mert tudják, hogy a bátorság igen értékes tulajdonság, és a bátor embernek senki sem állhatja az útját, sőt, a bátor ember nem engedi, hogy zsarnokok jelöljék ki számára az utat. Mert aki bátor, az önmagával, a helyzetével és az elnyomójával is képes szembenézni, és akár még le is győzheti azt. A zsarnokok félnek a bátraktól, mint az ördögtől. Talán még maga az ördög is fél a bátraktól... Isten viszont nagyon is szereti a bátrakat, ezt a Szentírás történeteiből pontosan megismerhetjük. Talán ezért is győzedelmeskednek mindig a bátrak népmeséinkben is: még a legszegényebb parasztfiú is legyőzi a hétfejű sárkányt. És ez nem mese, hisz tudjuk: bátraké a szerencse.

Úgy tűnt azonban, hogy Jábinnak egyelőre semmi oka az aggodalomra. A húsz éve tartó nehéz idők nem születtek erős embereket, és sehol sem látni olyan bátor izraeli férfit, aki veszélyeztetné a hatalmát. Azal azonban nem számolt, hogy az erős és bátor emberek nem feltétlenül férfiak. Nem is olyan messze, egy pálmafa alatt ült és bíráskodott Izrael népének mindennapi dolgai fölött Isten következő választottja, egy asszony, akit Debórának hívtak. Ez a történet vele kezdődik el. Folytatása következik. Addig is: legyünk hűek és bátrak.

Folytatása következik.

PÓTI EDUÁRD-JÁNOS

Testvéri találkozás Németországban

A temesvár-újkissodai gyülekezet négy tagja Németországba látogatott 2025. április 24–28. között, a niederlausitzi evangélikus egyházkerület meghívására. Gyülekezetünk több mint 35 éve ápol testvérkapcsolatot a niederlausitzi egyházkerülettel, és német testvéreink rendszeresen (évente) látogatnak minket, segítenek, támogatnak lehetőségeik szerint, imáikban hordozzák sorsunkat, és az évek során kialakult barátságnak köszönhetően ragaszkodnak ehhez a testvérkapcsolathoz.

Tökölyi Csaba Krisztián lelkipásztor vezetésével jókedvűen indult útra a kis csapat. A lelkészt elkísérte felesége, Jusztna, a gyülekezet gondnoka, Marity Anna Mária, és egy presbiter testvérünk, Mack Melinda.

Hosszú és fárasztó út vezetett Altdöbernbe, ott szálltunk meg először, és nagyon örültünk a találkozásnak.

Másnap reggel már igyekezni kellett, mert az egyházkerület esperese, Köhler Thomas már várt minket a lübbeni irodájában. Tartalmas beszélgetés keretében értesültünk az ottani egyházkerület jelenéről, az őket foglalkoztató kérdésekről, és mi is beszámoltunk az itteni kis gyülekezetünk életéről és a nehézségeinkről. Ezután a Paul Gerhardt-múzeumnál vártak minket, ott az 1607–1676 között élt evangélikus lelkész és költő emlékére készült kiállítást tekintettük meg. Alkalmunk volt többet megtudni róla, például azt, hogy szegény, szerény ember volt, csodálta Isten teremtet világát, és ez ihlette verseit. Költeményeit gyülekezetének szánta, és később megzenésítették őket. Több ilyen éneket is ismerünk, talán a legismertebb a Már nyugosznak a völgyek című. A Paul Gerhardt-templomot is megnéztük, benne az énekeskönyv-gyűjteményt, melynek darabjai között az általunk adományozott magyar református énekeskönyv is megtalálható.

A napot csónakázással zártuk a lübbeni Spreewald (Spre-erdő) Spre- folyóján.

A vidék jellegzetes csónakjával siklottunk a gyönyörű csatornahálózat egy részén, amely már több évtizede az UNESCO bioszféra-rezervátuma.

A következő napunk is mozgalmasnak ígérkezett, izgatottan vártunk, ugyanis Wittenberg volt az úti cél. Elsőként a Panoráma Múzeumot látogattuk meg. Ez az interaktív múzeum a reformáció idejét mutatja be képekben, és ehhez lehet magyarázatot hallgatni. A panoráma 15 méter magas és 75 méter körvonalú. Ezután Wittenberg utcáin sétáltunk, láttuk az egyetemet, a házat, ahol Luther Márton lakott, a híres vártemplomot, annak úgynevezett Tételkapuját. A templomban egy ottani kórus szolgálatát is meghallgattuk. Megmásztuk a 329 lépcsőt a torony tetejéig, ahonnan gyönyörű a kilátás; az egész város elénk tárult teljes pompájában.

Felemelő érzés volt ott lenni, ahonnan a reformáció indult; jó tudni, hogy akkor is fontos volt a tiszta, igaz hit, és most is szükség van rá.

A vasárnap különleges nap volt mindannyiunk számára, mert gyülekezetünk lelkipásztora, Tökölyi Csaba Krisztián hirdette Isten ígését a lübbeni templomban, a 101. zsoltár magyarázatával. Köhler Thomas esperes úr bevallotta, hogy ő a 101. zsoltárból még nem hirdetett ígét, különösen is kíváncsi volt erre a tanításra.

Az igehirdetés a gyülekezeti tagok figyelmét is felkeltette. Örültünk, hogy hitünk összességét minket testvéri szeretetben.

A nap további részében a straupitzi templomot és a burgi Bismarck-tornyot tekintettük meg.

Hétfőn reggel hálát adtunk Istennek az élményteli napokért és testvéreinkért, akik fontosnak tartják ezt a kapcsolatot, hálások a nálunk töltött időért, az itt megélt élményekért, és ezt próbálták ez alkalommal is megköszönni és viszonzni. Megbeszéltük a jövő évi találkozás időpontját, és már most örülünk a majdani együttlétnek.

Amíg mi Németországban élveztük a testvérgyülekezet szeretetét, itthon a gyülekezet a megalakulásának 96. évfordulóját ünnepelte. Erre az alkalomra gyülekezetünk nyugalmazott lelkipásztorát, Bálint Sándort kértük meg, aki közel harminc éven át hirdette Újkissodán Isten ígését, és jól ismeri az egyházközség múltját. Igehirdetés után megkoszorúzták a hajdani lelkipásztorok emlékére állított kopjafákat, így méltóképpen lett megünnepeelve ez az évforduló.

Isten áldja meg gyülekezetünket és testvérgyülekezetünket, adja, hogy még sok közös emlékünkné legyen, és mindig legyenek olyanok, akiknek fontos Isten, és fontos közösségben lenni!

MARITY ANNA MÁRIA

Ifjúsági nap Ákoson

(Folytatás az 1. oldalról)

Az ismerkedés időszaka után a jegyesség komoly periódusa következhet. Ez a házasságra való felkészülés. Fontos tudni, hogy a házasság Isten előtt szent, ezért fontos annak tisztasága és megbecsülése, amíg elérkezik az egység ideje. A házasság szeretetre, türelemre és engedelmessegre tanít, még akkor is, amikor kihívásokkal nézünk szembe. „Engedelmeskedjete egymásnak Krisztus félelmében. Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak... Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szeretette az egyházat, és önmagát adta érte.”

(Ef 5,21–22.25) Az Istennek tetsző kapcsolat kialakulásához tehát szükséges Krisztus megismerése és az Ő ígétére való támaszkodás.

A tanítást körbevette a The One Way zenekar dicsőítő szolgálata. A hangszerek összhangjában és az éneklés harmóniájában elcsendesíthettük a lelkünket, vagy éppen lángra gyújthattuk azt Istennek. Végül többféle tevékenység következett: sport, társasjáték, kézművesség, imaséta és nem utolsósorban ebéd. Az ákosi gyülekezet közössége hatalmas szeretettel várta a különböző településekről érkező fiatalokat és kevésbé fiatalokat.

Köszönet ifjúsági napunk szervezőinek, segítőinek, támogatóinak! A zenekarnak a dicsőítésre való felkészülésért, a konyhán dolgozóknak, akik ételt adtak mindnyájunk számára, a lelkipásztoroknak, akik kifejtették a témát, azoknak, akik imában hordozták mindezen tevékenységeket, és Istennek, aki az Ő kegyelméből megengedte mindezt és megajándékozott minket közös emlékekkel, az ige tanulmányozásával, kellemes idővel és nem utolsósorban mindazokkal, akik részt vettek az idei ifjúsági alkalmon.

DEMETER ANITA

Eseménydús május Kültelken és zöldhét a Pitypangban

A szatmár-kültelki református gyülekezet kicsinyei és nagyjai eseménydús napokon vehettek részt. Az ifjúsági csoport és a konfirmandusok Nagytarnán rázódtak össze, a vallásórások és az óvodások pedig ünnepi műsorral szolgáltak anyák napja alkalmából.

A „ne légy hitetlen, hanem hívő!” (Jn 20,27) bibliai igével szívükben indultak Nagytarnára az egyházközség konfirmandusai és a mentori szerepet vállaló ifisek egy része, hogy ott töltsék május első hétvégéjét. A konfirmandusok Tamás történetét ismerhették meg. Ő a feltámadás napján még nem volt a tanítványokkal, s amikor meglátogatta társait, a „nagy hírt” már nehezen tudta elfogadni. Vele ellentétben a tanítványtársak saját szemükkal győződhetek meg arról, hogy Jézus ígérete beteljesedett. Ez addig elképzelhetetlen volt, de Jézus megjelent előttük, akár meg is érinthették, így bizonyossá vált számukra, hogy Jézus él, és életük újra tartalommal telt meg.

A történet feldolgozása, a kiscsoportos beszélgetések, a tevékenységek és vetélkedők segítettek abban, hogy az ifjak elgondolkodjanak, hol a jobb: az egyházon kívül, ahol számtalan negatív információ, áramlat és hatás teljesen lelketlené tehet, vagy azon belül, ahol van közösség, megértés, egymásra figyelés.

Másnap délután az egyházközség főgondnoka, Matuz Zsolt és a szülők érkeztek a táborba. A vetélkedőbe az utóbbiakat is bevonták, hogy segítsék a csapatokat a pontszerzésben. A

közös bográcsolás után a Szent Anna-kápolna, a borkút és az egykori úttörőtábor látogatásával ért véget a tartalmas szombat.

Másnap az édesanyák köszöntésére hívták a kültelki templom harangjai a gyülekezetet. Isten ígéje Mária és Erzsébet találkozásán keresztül erősítette a gyermekáldás háláját a lelkekben. A vallásórások énekes-verses műsorral köszönték meg az édesanyák, nagyanyák és dédnagyanyák szeretetét és gondoskodását.

A következő héten a Szatmárnémeti Református Gimnázium zöldhét programjában vettek részt tevékenyen a gimnázium keretében működő Pitypang Óvoda pedagógusai és kicsinyei: virágot és fát ültettek, s a nőszövetség meghívására népi kézműves-foglalkozáson és

tésztakészítésben ügyeskedhettek. Ez volt a hét egyik érdekessége. A gyerekek szőttek, gyöngyöt fűztek, illetve láthatták, hogyan készül a csiga-, laska- és kockatészta, sőt ők maguk is készíthették ezeket.

Vasárnap újra az édesanyákat köszöntötték a templomban. A kis óvodások Erdei Brigitta, Elek Réka, Szabó Evelin és Kosotán Andrea óvónők szívhez szóló műsor-összeállításával örvendeztették meg azokat, akiknek Isten után az életet köszönheti mindenki. Az istentisztelet után májusfát állítottak közösen az óvodások, a vallás- és katekézések, majd a kültelki Búzavirág néptáncsoport tagjai szatmári táncot adtak elő.

ILONCZAI ZSOMBOR

A cél a református fiatalok evangéliumhoz vezetése

A nagykarolyi esperesi hivatalba látogatott május 7-én Ádám Zsolt, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület ifjúsági lelkésze. Az egyházmegye lelkészeivel találkozott és folytatott megbeszélést. A találkozó közép-pontjában az ifjúsági munka állt, amelyről a résztvevők őszintén osztották meg egymással tapasztalataikat és a kihívásokat.

A lelkipásztorok szerint az ifjúság megszólítása és közösségbe vonása nem könnyű feladat, különösen városi környezetben, ahol a fiatalokat számos alternatív program csábítja. Egyes vélemények szerint a mai fiatalokra jellemző a visszahúzódás, emiatt „digitális zombiként” élik a mindennapjaikat. Ha azonban sikerül megszólítani őket, nyitottak, érdeklődők, és hálások a közös élményekért. Többek szerint azonban az ifjúsági munka olyan, mint egy hullámvasút: vannak felemelő, sikeres pillanatok, de időnként nehézségek is adódnak.

A találkozón elhangzott, hogy az ifjúság különösen érzékeny időszaka a középiskolás kor. Ilyenkor sokan más településre kerülnek, s éppen emiatt eltávolodnak a

gyülekezettől és az ifjúsági bibliaóráktól. Pedig ekkor lenne a legnagyobb szükségük az útmutatásra és lelki támaszra. Több lelkész tapasztalata szerint akkor sikerül eredményt elérni, ha a fiatalok konkrét feladatot kapnak: például szolgálatok vállalását, ünnepi műsorok megszervezését. Az egyik lelkipásztor örömmel számolt be arról, hogy gyülekezetében nemrég az ifjúság maga szervezte meg a sikeres anyák napi műsort. A fiatalok aktívan bekapcsolódnak a gyülekezeti életbe.

Ádám Zsolt közölte, hogy az egyházkerületi és egyházmegyei visszajelzéseket tekintve megállapítható, hogy növekedés tapasztalható az ifjúsági munka terén. A KRISZ pedig egy olyan ernyőszervezet, amely arra hivatott, hogy összefogja az ifjúsági munkát. Szükség mutatkozik arra, hogy egyre többen legyenek, akik csatlakoznak ehhez a szolgálathoz. Sok fiatal önkéntes már be is segít a programok megszervezésében vagy épp a digitális tartalom gyártásában.

SEBESTYÉN ELEK ELŐD

HAJLÉK A SZOLGÁLATHOZ

Hálaadás a felújításért

Három felújított lelkészi lakásért adtak hálat ünnepélyes keretek között május 8-án a Nagyvárad-Ósi Református Egyházközség templomában.

A nagyvárad-ósi és a nagyvárad-olaszi parókia, továbbá a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium (LZSG) iskolalelkészi szolgálati lakásának felújítását a magyarországi külgazdasági és külügyminisztérium támogatásával végezheték el. Az átadási ünnepségen tiszteletét tette Magyar Levente miniszterhelyettes, Kiss-Parciu Péter regionális és határ menti gazdaságfejlesztésért felelős helyettes államtitkár, Bíró Rozália parlamenti képviselő (RMDSZ), valamint Botházi Nándor alispán.

Igét hirdetett Bogdán Szabolcs János püspök a 90. zsoltár első verse alapján: „Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre!” Igehirdetésében elmondta, hogy lelkészgyermekként, majd lelkészként egész élete során parókián lakott. A templomok, imaházak, gyülekezeti termek mellett olykor háttérbe szorul a parókiák állagának megőrzése. Maga a görög eredetű szó is hordozza a gondolatot, hogy a parókia csak átmeneti lakás, hiszen a lelkészek szolgálati lakása csak egy időszakra korlátozódik. Mégis fontos, hogy a lelkészek szolgálati lakása is rendben legyen, mert meg kell teremteni a megfelelő körülményeket a szolgálathoz.

Magyar Levente miniszterhelyettes ünnepi beszédében elárulta, hogy gyermek-

korában megtapasztalta, milyen fontos a parókia, hiszen lelkipásztor nagyapjánál töltötte a nyarakat, és tudja, hogy a lelkészi szolgálat nemcsak a templomi igehirdetésből áll, hanem sokszor a parókia is a lelki élet középpontjában van. Ezért a minisztérium mindenkor támogatja a határon túli magyar közösségek törekvéseit, hogy minél több templomot, gyülekezeti termet, imaházat és parókiát újíthassanak fel vagy építhessenek meg a történelmi egyházak, hiszen ezek elengedhetetlenek a közösség megmaradásához.

Az ünnepségen Farkas Zsolt házigazda lelkipásztor, egyházkerületi előadó-tanácsos és Dénes István Lukács nagyvárad-olaszi lelkipásztor, egyházkerületi főjegyző, valamint Szakács Zoltán iskolalelkész köszönetet mondott az elnyert támogatásért, illetve az LZSG zenekara, a Lélek Band két zeneszámmal emelte az ünnepség hangulatát. Majd az egyházkerület és az egyházközségek vezetői, valamint a neves vendégek a várad-ósi parókia előtt jelképesen elvágták a nemzeti színű szalagot.

W. E.

A KRISZ megtalálta az arcát

A Királyhágómelléki Református Ifjúsági Szövetség (KRISZ) 2025. március 18-án meghirdetett arculati pályázatára, nagy örömeinkre és meglepetésünkre, kilenc személytől 14 pályamunka érkezett. Nagyon hálás a szívünk mindegyik pályázóért, a sok befektetett munkáért, időért, tehetségért.

Az elbíráló bizottság hét tagból állt: a KRISZ elnöksége mellett helyet kapott benne a püspökség és a Tanácsadó Támogató Testület egy-egy képviselője, illetve a digitális misszióban segédkező fiatal önkéntesek közül egy lány és egy fiú. A bizottság tagjai nem ismerték a pályázó személyek kilétét, csak a koordinátor, aki a kapcsolatot tartotta a felekkel és nem vett részt a döntéshozatalban, hogy a zsűrizés teljesen pártatlan lehessen.

Mind a hét tag kellő komolysággal és Istentől bölcsességet kérve állt a döntés meghozásához. Nagyon komoly, igényes munkák közül kellett választani, a döntés egyál-

talán nem volt könnyű, viszont annál inkább örömteli. A tagok először egyénileg nézték meg, elemezték, értékelték a munkákat, majd az első hosszabb online találkozáskor mindenki kifejtette gondolatait, így leszűkült a kör három pályamunkára. Ehhez a három munkához a bizottság kisebb módosítási, kiegészítési ötleteket adott, és rövid időn belül érkeztek is a válaszok.

A módosított változatokat a bizottság tagjai újból megvizsgálták, átgondolták, és

egy újabb online gyűlés alkalmával elmondták gondolataikat ezekkel kapcsolatban. Komolyan átbeszéltük, megimádkoztuk, és úgy láttuk, hogy a Kolcsár Zsolt által készített 6-os változat az, amely a leginkább képviselhetné szervezetünket a következő években, évtizedekben.

Hálásan köszönjük még egyszer mind a kilenc személy pályázati munkáját, a befektetett sok időt, energiát és kreativitást, az Úr pótolja vissza mindezt nekik, legyenek áldottak!

Szeretettel kérünk mindenkit, hogy kövesse és népszerűsítse a KRISZ induló csatornáit a YouTube, Facebook, Instagram és TikTok közösségimédia-felületeken. Fiatal önkénteseinkkel szeretnénk keresztyén tartalommal elérni azokat az ifjakat, akiket más módon nem tudunk megszólítani, hogy ezáltal is közelebb vonzzuk őket Krisztushoz és az Egyházhoz. Kérjük, legyetek, legyenek ebben társaink.

ILYÉS SZILVIA

Harmincéves presbitertalálkozó a Hegyközben

Április elején tartotta meg a Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége a hegyközi kistérségi találkozóját Jákóhodoson. Az összejövetel Papp Szabolcs helyi lelkipásztor áhítatával kezdődött; igemagyarázatát Zákeus történetére alapozta.

A Szentlélek úgy munkálkodik, hogy először megkeresi a bűnöst, nevében szólítja, mint Zákeust, aztán következik a megmentés, a megtartás. Zákeus szívébe már bele volt plántálva az a kívánság, hogy lássa Jézust – hallhattuk az igemagyarázatból.

Elsőként Papp Szabolcs lelkipásztor, majd Vaszil István, az egyházmegyei presbiteri szövetség elnöke köszöntötte a közel nyolcvan megjelent presbitert.

A jubileumi megemlékezést Tóth Zsigmond Béla hegyközi presbitertől hallhattuk. Hangsúlyozta, hogy megemlékező találkozó ez, hiszen harminc évvel ezelőtt tartották meg a Hegyközön az első hasonló jellegű presbitertalálkozót. Olyan egykori presbiter is jelen voltak, akik 1995-ben részt vettek az első ilyen találkozón Hegyközújlakon.

Már kezdetben alapvető cél volt, hogy a presbiterok szert tegyenek azon ismeretekre, amelyek nélkül elképzelhetetlen a szolgálatuk végzése. Emellett természetesen fontos volt megerősíteni a református identitást.

A köszöntések és a megemlékező beszédek után a jákóhodosi gyülekezet vegyes énekkara szolgált, majd Bán Alpár nagyvárad-rogériusi lelkipásztor előadása következett, Nemzedékről nemzedékre címmel. „A fiatalság nem a jövő, hanem a ma egyháza” – hangsúlyozta Bán Alpár, majd részletesen rávilágított a fiataloknak az egyházban betöltött szerepére. Nagy felelősség hárul ránk, felnőttekre, mert nemcsak magunk miatt kell keresnünk az

Urát, hanem az egész világ miatt is, az eljövendő nemzedékek sokaságára figyelve.

Három fiatal kísérte el az előadót a nagyvárad-rogériusi gyülekezetből, Olívia, Anna és Ádám. Ők bizonyosságot tettek arról, hogy mit jelent számukra a református közösség, az a hely, ahol jól érzik magukat, miért is választották azt az utat, amely a hit elmélyüléséhez vezet.

Végül, mint minden alkalommal, Vaszil István két verssel zárta az összejövetelt, a házigazdák szeretetvendégségre hívták a résztvevőket, s folytatódhatott az ismerkedés, beszélgetés.

TÓTH ZSIGMOND BÉLA

Megtartották éves konferenciájukat a bihariak

A Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége 2025. május 10-én, szombaton tartotta éves konferenciáját a bihari református templomban, a házigazdákkal együtt mintegy 240 presbiter részvételével.

A konferencia Filep Attila Csaba esperesnek, a helyi gyülekezet lelkipásztorának áhítatával kezdődött. Igemagyarázatát az 1Tim 4,12 ige versre alapozta: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tiszta életben.”

Pál apostol egyszerű, mégis igen összetett tanáccsal látja el fiatal szolgatársát, Timóteust. Légy példája a hívőknek. Ne csak beszélj, ne csak prédikálj, hanem személyes életteddel is mutass példát az Istent követő magatartásban. Pál nem kér többet, mint amit az Ő Mestere, az Úr Jézus kért tanítványaitól.

Az áhítat után az igehirdető a helyi gyülekezet lelkipásztoraként köszöntötte a jelenlevőket és ismertette a konferencia programját, majd Vasil István, a Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke osztotta meg gondolatait a jelenlevőkkel.

Garnai Sándor, az egyházmegye főgondnoka köszöntőjében kifejtette az ilyen jellegű találkozók, konferenciák fontosságát, közösségépítő erejét.

„Hős kezében nyílik” – ez volt a címe annak az interaktív előadásnak, amelyet Ge-

cse Krisztián Dániel, a Nagyvárad-ősi Református Egyházközség beosztott lelkipásztora tartott. A nyílik a serdülő ifjak, és olyan íjászokra van szükség, akik kellő irányba vezetik őket. Ezért szükséges, hogy formáljuk őket, tanítsuk, hallgassuk meg véleményüket, szerezzük meg a bizalmukat, és ha-

tással legyünk rájuk. Jézus Krisztus mindig megmutatja a fiatalok felé vezető utat ahhoz, hogy jobban kapcsolódjunk egymáshoz, a közösségünkhöz, egyházunkhoz.

Nemes Lujza nagyvárad-réti presbiter, az egyházmegyei presbiterszövetség titkára, aki már sok éve foglalkozik gyerekekkel, ifjakkal, gyakorlatias meglátásait, tapasztalatait osztotta meg a hallgatósággal.

A szünet után a bihari református gyülekezet vegyes kórusa háromszólamú zenéi összeállítással kedveskedett a találkozó résztvevőinek, Spurigán Zoltán kántor, karnagy vezetésével.

Ezután újabb nagyon érdekes előadás következett „Mit mutat a jövő?” címmel, Farkas Zsolt, a KREK előadótanácsosa, várad-ősi lelkipásztor tolmácsolásában. A forradalom előtt pezsgő egyházi élet folyt a sok tiltás és megtorlás ellenére, nagyobb volt a részvétel a vasárnapi istentiszteleteken, nagyobb létszámúak a gyülekezetek. De az idő múlásával a természetes apadás és a más vallásúakkal vagy más ajkúakkal kötött egyes házasságok folytán évről évre egyre kevesebben lettünk, és ez a tendencia sajnos a jövőnkre vetíti kedvezőtlen hatását.

A számok valóban tükrözik a múltunkat, a jelenünket, és ezek tudatában felvázolhatjuk a jövőnket is. Mit tud tenni az egyház? Kiutat kell találnia ebből a helyzetből. Figyelnie kell a gyülekezeti tagokra, az ifjú szülőkre, a gyerekekre, az ifjakra. Ösztönöznie kell őket a gyermekvállalásra. A bölcsődék, óvodák, iskolák építése, a meglévők felújítása, bibliahetek, bibliaismereti vetélkedők, táborok, ifitevékenységek, családi napok szervezése mind-mind olyan tevékenység, amelynek közösségformáló és -megtartó ereje van.

Az összejövetel végéhez közeledve nem maradhatott el Vasil Istvánnak a konferencia témáihoz igazodó verse.

A találkozó áldással ért véget, majd a házigazdák szeretetvendégségre hívták a résztvevőket, és folytatódott az egyéni beszélgetések, ismerkedések Isten dicsőségére.

T. Zs. B.

Egyházkerületi nőszövetségi közgyűlés Nagyváradon

Nyolc egyházmegyéből negyvennégyen vettünk részt az egyházkerületi nőszövetségi közgyűlésen május 10-én Nagyváradon, a püspökség székházában.

Ghitea-Szabó József Levente egyházkerületi missziói előadótanácsos fogadta és köszöntötte igei áhítatával az érkezőket, majd moderátorként volt jelen a nőszövetségi közgyűlésen. A Mk 4,35–41 alapján bátorította a nőszövetségi vezetőket a szeretetszolgálat végzésére, rávilágítva, hogy a körülményeken sokszor nem tudunk változtatni, de a hozzáálláson mindig. Ez is úgy mehet, ha Krisztusra tekintünk a viharos időkben is. A tanítványokat igazából nem a vihar, hanem a kételkedés pusztíthatja el. A vihar a kételynek, a bizonytalanságnak, a pánikhangulatnak a kiváltója. A folyamatos „edzés”, a Krisztussal való kapcsolatnak az ápolása, Isten ígéjének a vizsgálata, az imádságos élet megvédhet a pániktól, erőt és irányt ad a viharban is.

Egy hajóban vannak, vagyunk. Lehet választani: pánik, félelem, vagy hit a Megtartóban?!

„Ki ez?” – kérdezik a tanítványok. Kinek Krisztus: egy név a bibliai lexikonból, hétvégi tevékenység, ürügy valamiféle hobbi gyakorlására, vészmegoldás? Vagy maga az ÉLET, aki mindenhol és mindig jelen van, mert Ő határoz meg mindent? Legyen az ÉLET, akivel másoknak is menedék lehetünk az élet viharaiiban – zárta igei üzenetét a missziói előadótanácsos.

A KREK nőszövetsége újraalakulásának 35. évében, az őszi nőszövetségi tisztújítások

előtt módosították a nőszövetségi alapszabályzatot. Az egyházkerületi nőszövetségi konferencia szeptember 27-én lesz Szatmárnémetiben, a Lános templomban. Kérjük nőtestvéreinket, hogy minél többen vegyünk részt ezen a rendkívüli egyházi rendezvényen! Szójjuk együtt tovább Isten szeretetszónyegét! Isten áldását kívánjuk nőtestvéreink szolgálatára, a mi Urunk, Jézus Krisztus szövetségében!

NAGY ERIKA, megbízott nőszövetségi elnök

FRICSKA

Felkészülten

Ma elkapott egy nagy eső, amikor az utcán sétáltam... Hála Istennek, volt nálam esernyő és kabát. De mindkettő az autóm csomagtartójában volt, és messze parkoltam. Miközben szaladtam, hogy elővegyem őket, arra gondoltam, milyen különös jel ez Istentől: mindig megvannak a szükséges eszközök, hogy szembeszállhassunk az élet viharaiival, de legtöbbször olyan mélyen be vannak ásva a szívünkbe, hogy sokáig tart megtalálnunk őket. És mire megvannak, az ellenség már legyőzött minket.

PAULO COELHO

Segítségre
van szüksége vagy segíteni szeretne?

Hívjon bizalommal
hétfőtől péntekig 15-20 óra között!

TELEFONOS SZERETETSZOLGÁLAT
0265 55 55 55

Kolozsvár • 2009
Marosvásárhely • 2011
Nagyvárad • 2021

www.telsz.ro
office@telsz.ro
telsz

		SPANYOL TELEPÜLÉS	VÁG SZLOVÁK NEVE	4. RÓMAI SZÁMMAL	GYORSULÁS JELE	NORVÉG EGYÜTTES		
		1						S
		MEGTE- ENDŐ ÚT				HERTZ JELE		
		BOSSZÚS SZÓCSKA			HAJÓ HÁT- SÓ RÉSE			
		NOSZO- GATÁS			SKÓT ÍRÓ (JOHN)			
	2	ZAMBIA AUTÓJELE	NÁTRIUM VEGYJELE		KITARTÓ		TERÜLET JELE	
			EZEN A HELYEN		A KESZEG IS EZ		BONN CENTRUMA!	
BARÁTI KÖSZÖ- NÉS				LAKOZIK				
				VÉGTELEN TÉR!				
EGÉSZ SZÁM JELE		MÚLT IDŐ JELE	PAMI NAPÁRJA					
		ELŐTAG: NANO-	ÖTVEN RÓMÁBAN					
	E							

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő: Erdei-Árva István Béla. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Hírszerkesztő: Varga Tamás Sándor. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Ghitea-Szabó József Levente, Fábán Tibor, Jakó Sándor Zsigmond, Tóth Beáta, Varga Botond, Wagner Erik. Rovatszerkesztők: Bogya Miklós, Csúry István, Kánya Zsolt Attila, Póti Eduárd-János. Szerkesztőségünk postacíme: Nagyvárad (Oradea), Sulyok István utca 9. szám, Bihar megye, irányítószám: 410202. Telefonszámaink: 0765-926.002, 0259-435.386. E-mail: harangszo.ujtag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszo.ujtag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szent István Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hívatásokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.